

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ: 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΦΛΕΒΑΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 299 ΔΡΧ. 200

Επίσκεψη Πριμακόφ Συνέντευξη Ματβιένκο στην "Ελ. Ωρα"

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΛΙΜΑΚΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Την ώρα που το ρωσόφιλο τμήμα της ΝΔ με επικεφαλής τον μικρό Καραμανλή διασπάει αυτό το κόμμα, την ώρα που το ΠΑΣΟΚ σπαράσσεται ακόμα βαθύτερα από την ίδια αντίθεση και κυρίως την ώρα που η ρώσικη ιμπεριαλιστική στρατηγική σημειώνει μια πελώρια διπλωματική νίκη, ο ρώσος υπουργός των εξωτερικών Πριμακόφ, βρίσκεται στην Αθήνα.

Στη γενική τακτική της Ρωσίας είναι ώσπου να βάλει για τα καλά το ποδάρι της σ' ένα μέρος να μην κάνει πολύ θόρυβο. Η ρώσικη διπλωματία περπατάει με τα βήματα της γάτας και τρελλαινείται για το σκοτάδι. Όταν όμως χρειάζεται να προχωρήσει δεν την νοιάζει ούτε το φως, ούτε ο θόρυβος.

Και τώρα της χρειάζεται να προχωρήσει.

Κατ' αρχήν πρέπει να σταθεροποιήσει τα κέρδη της στην Κύπρο. Πρέπει λοιπόν να δώσει κουράγιο στους έλληνες σοβινιστές αλλά και

εμπιστοσύνη για το ότι είναι αποφασισμένη να εγκαταστήσει τους S-300 στην Κύπρο. Αυτό της είναι ακόμα απαραίτητο τώρα που εκ-
κλέχτηκε ο Κληρίδης στην Κύπρο και υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να δεχτεί αυτός μια ειρηνική λύση στο νησί, ειρήνη που θα κάνει αχρείαστους τους πυραύλους. Ασφαλώς ο φιλορώσος Πάγκαλος και ο επίσης φιλορώσος Τσοχα-

τζόπουλος και όλο το σκυλολόι, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, Καραμανλής καλώς θα φροντίσουν να καταδικάσουν και να εμποδίσουν κάθε τέτοια λύση σαν αμερικάνικη. Εννοείται ότι ταυτόχρονα θα εμπο-

δίσουν και κάθε κίνηση που μπορεί να φέρει σ' αλήθεια πιο κοντά την Ελλάδα με την Τουρκία στο Αιγαίο και κυρίως την Τουρκία με την Ευρώπη. Κάτι φωνούλες

στην κυβέρνηση για άρση του ελληνικού βέτο στο ζήτημα της χρηματοδότησης της Τουρκίας και για συζήτηση των πέντε σημείων Τζεμ πρέπει επίσης να σταματήσουν.

Ύστερα η “ορθόδοξη” υπερδύ-

ναμη πρέπει να ζεστάνει τα τσιράκια της στην Ελλάδα και να τα εμπυχώσει για να προχωρήσουν στην εκκαθάριση των ευρωπαϊόφιλων και δημοκρατικών τμημάτων της αστικής τάξης και να επιταχύνουν το δρόμο τους προς την εξουσία. Ιδιαίτερα τα πρόσφατα ραπίσματα στο μεγάλο πράχτορα Λαλιώτη δεν πρέπει να μείνουν ατιμώρητα. Η αποθρασυμένη ευρωπαϊκή πτέρυγα Σημίτη - Τσου-

κάτου, που νομίζει ότι μπορεί να κυβερνήσει σ' αλήθεια δίχως τους φιλορώσους που την έφεραν στην εξουσία, πρέπει να συνεντιστεί.

Ιδιαίτερα πρέπει να ταχτοποιηθεί εκείνη η Β. Παπανδρέου που αρνείται να δεχτεί τους άθλιους οικονομικούς όρους που επιβάλλει η Γκάσπρομ στο φυσικό αέριο και που απειλεί κι όλας με εφεδρικές προμήθειες φυσικού αερί-

ου από άλλες χώρες.

Κυρίως όμως είναι ώρα να ενταχθεί για τα καλά η Ελλάδα στη ρώσικη διεθνή στρατηγική. Αυτή τώρα διαχωρίζεται για πρώτη φορά μετά το υποτιθέμενο τέλος του ψυχρού πολέμου από την αμερικάνικη στο ζήτημα του Ιράκ.

Με αυτή την έννοια μπορεί κα-

συνέχεια στη σελ. 9

ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η Ρωσία βάζει τους S-300 αλλά δεν παίρνει το νησί

Λύσσαξαν οι ρωσόφιλοι στην Κύπρο με το πέρας των ενδιάμεσων μικρών συνδυασμών στο πλευρό του Κληρίδη (ΔΗΣΥ) στο β' γύρο των προεδρικών εκλογών. Αυτό το πέραςμα ήταν που οδήγησε στην ήττα τον υποψήφιο του ΑΚΕΛ (και του ΔΗΚΟ), Ιακώβου. Για να μπορέσει να διεκδικήσει την προεδρία, το ΑΚΕΛ, που εμφανιζόταν ως τα τώρα σαν κόμμα της δήθεν δημοκρατικής μετριοπάθειας, χρειάστηκε στα ενδιάμεσα ανάμεσα στον α' και β' γύρο να πετάξει τη μάσκα του. Μέσα από τον ραδιοφωνικό του σταθμό “Αστρά” επιδόθηκε σε μια πρωτοφανή για τα κυπριακά δεδομένα των τελευταίων χρόνων εκστρατεία απειλών και ύβρων ενάντια στον Βασιλείου, που αποφάσισε να στηρίξει τον Κληρίδη στο β' γύρο.

Βαθύτερος στόχος αυτής της εκστρατείας ήταν να τρομοκρατηθεί και ιδεολογικά και φυσικά το στρατόπεδο του Λυσαριδίου (ΕΔΕΚ) και να μην τολμήσει, είτε ο ίδιος ο αρ-

χηγός του, είτε κάποιο άλλο ηγετικό στέλεχος να καλέσει σε υπερψήφιση του Κληρίδη. Αυτός ο στόχος πρέπει να επιτεύχθηκε σε αρκετό βαθμό γιατί η μεγαλύτερη μάζα των λυσαριδικών ψήφισε Ιακώβου στο β' γύρο. Όμως αποδείχτηκε ότι οι υπόλοιποι μικροί ενδιάμεσοι ψήφισαν συντριπτικά υπέρ του Κληρίδη.

Και το ΑΚΕΛ έχασε. Και δεν είναι μόνο ότι έχασε το ΑΚΕΛ, είναι ότι ουσιαστικά μέσα από αυτές τις εκλογές συντριβή και το ΔΗΚΟ του καιροσκόπου Κυπριανού. Λίγο πριν τις εκλογές ένα κομμάτι του ΔΗΚΟ που διαφώνησε με τη συμμαχία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ με επικεφαλής το Γαλανό, αποσχίστηκε και κατέβηκε μόνο του. Αυτό το κομμάτι στο δεύτερο γύρο ψήφισε Κληρίδη. Ο Κυπριανού και το ΔΗΚΟ καταποντίστηκαν πολιτικά γιατί ενώ όλα αυτά τα χρόνια κυβερνούσαν σε συμμαχία με το ΔΗΣΥ, την τελευταία στιγμή, οσμίζόμενοι προφανώς και την ευνοϊκή διεθνή συνθήκη για το

ΑΚΕΛ (S-300, αυξανόμενος ρόλος της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή) στράφηκαν προς το ΑΚΕΛ.

Έτσι η ήττα του ΑΚΕΛ γίνεται βαθύτερη γιατί συντριβή η συγκεκριμένη πολιτική δύναμη που επεδίωξε συμμαχία μαζί του.

Βέβαια ο λόγος της ήττας του ΑΚΕΛ πρέπει να αναζητηθεί στο γιατί ο κυπριακός πληθυσμός κινήθηκε και πάλι προς τον Κληρίδη. Ή αλλιώς τι σημαίνει πολιτικά η δυσπιστία του πληθυσμού προς το ΑΚΕΛ, πέρα από τις αθλιότητες του ίδιου και τους οππορτουניσμούς των συμμάχων του;

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα έχει σημασία γιατί σε μια πρώτη ανάγνωση το ΑΚΕΛ είναι το κόμμα της ειρηνικής συνύπαρξης των δύο εθνοτήτων καθώς και το αντιφασιστικό (αντι-Σαμψών, αντι-Ιωαννιδικό) κόμμα. Αντίστοιχα κάτω από την ίδια σκοπιά το ΔΗΣΥ είναι ο

συνέχεια στη σελ. 5

ΝΕΑ ΒΑΡΥΤΕΡΗ ΗΤΤΑ ΤΩΝ ΜΠΛΟΚΩΝ

Την παλλαϊκή καταδίκη συναντήσανε φέτος τα μπλόκα του σοσιαλφασισμού στη Λάρισα από την πρώτη στιγμή. Έτσι η σοσιαλφασιστική συμμορία που τα καθοδήγησε δέχτηκε μια δεύτερη και πιο σκληρή ήττα μετά την περυσινή. Το ψευτοΚΚΕ και οι καραμανλικόι νεοδημοκράτες είχαν από την αρχή πλήρη συνείδηση του μίσους που τα μπλόκα προκαλούν στο λαό γι' αυτό κοίταξαν φέτος να αλλάξουν την τακτική τους. Αντί να κλείσουν τους δρόμους μια και καλή και να περιμένουν την κυβέρνηση και όλη την κοινωνία να υποταχθούν και να τους δώσουν τα λύτρα που ζητάνε, λειτούργησαν ως το τέλος με την απειλή ότι θα κλείσουν τους δρόμους παριστάνοντας δήθεν τους διαλλακτικούς. Πέρασαν δηλαδή από την τακτική της βίας στην τακτική της απειλής για χρήση βίας. Με λίγα λόγια αντί να απολογούνται για τη βία που άσκησαν πέρυσι, την χρησιμοποίησαν σαν εργαλείο εκφοβισμού για τη φετινή τους μάχη.

Το αληθινό νόημα αυτής της τακτικής το διασθάνθηκε ο λαός, γι' αυτό το ρεύμα της αντίθεσης που προκάλεσαν φέτος τα μπλόκα ήταν ισχυρότερο και από εκείνο που προκάλεσαν πέρυσι. Είναι σαν να έχει κανείς αντέξει μια επώδυνη αρρώστια και να μην αντέχει να την περάσει για δεύτερη φορά. Και καλά για μια αρρώστια που τη φέρνει η φύση, αλλά μπορεί να φανταστεί κανείς την απέχθεια του λαού για μια ένεση που την κρατάνε πάνω από το σώμα του σαν απειλή ένας Μπούτας και ένας Πατάκης; Πραγματικά οι σοσιαλφασιστές έχουν φτιάξει σπουδαία αντισώματα εναντίον τους. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όταν στη Γαλλία οι οδηγοί φορτηγατζήδες κλείνουν όλους τους δρόμους τα γκάλοπ τους δίνουν υποστήριξη της τάξης του 70%. Όμως εδώ τέτοιες ενέργειες συναντάνε πια την καθολική καταδίκη γιατί έχουν αναδειχθεί σαν μέθοδος εκβιασμού απέναντι στις μάζες. Το συστηματικό καθημερινό κλείσιμο των κεντρικών αρτηριών στην Αθήνα, οι συχνοί αποκλεισμοί του εθνικού οδικού δικτύου και οι επαναλαμβανόμενες απεργίες στα συγκοινωνιακά μέσα έχουν κουράσει αφάνταστα τον πληθυσμό της χώρας, ενώ πολλοί πια καταλαβαίνουν ότι αποτελούν επίσης και μια μέθοδο παραγωγικού σαμποτάζ (πέρυσι τα αγροτικά μπλόκα χτύπησαν σε ένα όχι και τόσο αμελητέο ποσοστό τη βιομηχανική παραγωγή), ενώ ο τουρισμός τραυματίζεται σοβαρά από τις απεργίες στις αερομεταφορές).

Υπήρχε όμως φέτος και μια πρόσθετη δυσκολία για τους στραγγαλιστές των δρόμων προκειμένου να ασκήσουν τη βία τους ή να απειλήσουν με αυτήν. Πρόκειται για το ότι δεν μπόρεσαν να φτιάξουν έναν πολυάριθμο στρατό. Δύσκολα μπορούν να κρύψουν ότι παρ' όλο το μηχανισμό που εξαπόλυσαν στα χωριά, παρ' όλες τις υποσχέσεις τους και τις καλυμμένες απειλές, παρ' όλες τις εκκλήσεις και τις ικεσίες, δεν μπόρεσαν να μαζέψουν ούτε το ένα τρίτο των περυσινών τους δυνάμεων.

Η βαρύτερη αιτία αυτής της μικρής συμμετοχής βρίσκεται ακριβώς στην πολιτική απομόνωση αυτού του κινήματος συνολικά μέσα στην χώρα, και ακόμα περισσότερο μέσα στη Θεσσαλία. Γιατί είναι η Θεσσαλία που πιο πολύ, όπως θυμόμαστε, πλήρως

τον περυσινό αποκλεισμό αφού είχε μετατραπεί σε ένα πολιορκημένο από τον Περισσό κρατίδιο, ένα κρατίδιο που τις πύλες του τις έλεγχε η συμμορία Πατάκης.

Η πολιτική απομόνωση είναι αυτή που έφερε την ήττα αυτού του κινήματος στο οικονομικό επίπεδο.

Οι σοσιαλφασιστές ισχυρίζονται ότι εκείνη η ήττα ήρθε από την "τρομοκρατία" της κυβέρνησης με το ξεφούσκωμα των λάστιχων, ενώ τη φετινή μη μαζικότητα την απόδωσαν στις δίκες εκείνων που έκλειναν τους δρόμους.

Όμως αυτό που αυτοί ονομάζουν τρομοκρατία είναι ακριβώς η συνέπεια της παλλαϊκής καταδίκης των μπλόκων. Το ξεφούσκωμα των λάστιχων είχε βρει τότε την καθολική επιδοκιμασία, ενώ και τώρα κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν βγήκε να αντιταχθεί στις καταδίκες εκείνων που κλείνουν τους εθνικούς δρόμους. Γιατί όλοι καταλαβαίνουν ότι η αστυνομική και δικαστική βία ενάντια στους στραγγαλιστές είναι λιγότερο αποκρουστική και πολύ δικαιολογημένη πολιτικά και ηθικά από την απρόκλητη βία ενάντια σε όλο το λαό, που αυτοί ασκούν.

Ωστόσο οι σοσιαλφασιστές έδωσαν φέτος ανάμεσα σε όλα τα αιτήματά τους τη μεγαλύτερη έμφαση ακριβώς στο σταμάτημα των δικαστικών διώξεων. Αυτό το αίτημα το έβαλε πρώτο το ψευτοΚΚΕ και ύστερα ο ΣΥΝ. Αν το κλείσιμο των δρόμων μείνει εύκολη υπόθεση για κάθε μειοψηφία που θα σηκώνει τη σημαία του "λαϊκού δίκιου", κάθε μειοψηφία θρασυδελών, πλατασκολόγων του προϋπολογισμού, η χώρα θα βρίσκεται πάντα στα χέρια του ρωσόδουλου πραξικοπηματικού μπλόκ του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ και των νεοκαρμανλικών της ΝΔ.

Ασφαλώς εμείς σαν μαρξιστές επαναστάτες δεν θα εγκαταλείψουμε ποτέ τη θέση ότι το πραγματικό λαϊκό διεκδικητικό κίνημα έχει το δικαίωμα να ασκεί βία. Αλλά αυτή η βία υπόκειται πάντα σε δύο όρους α) είναι βία ενάντια στους εχθρούς του λαού και όχι ενάντια στο λαό και β) είναι βία στην οποία συμμετέχει με την καρδιά της η μεγάλη μάζα του λαού που αδικείται και την οποία υποστηρίζει η πλειοψηφία όλων των καταπιεσμένων τάξεων. Μια τέτοια βία στην πραγματικότητα δεν είναι ποτέ μισητή από το λαό.

Αντίθετα στα μπλόκα του Μπούτα έχουμε να κάνουμε με τη βία μιας μειοψηφίας της πιο αντιδραστικής πλούσιας αγροτιάς, ενάντια σε όλο το λαό, αλλά και ενάντια στα σχετικά πιο προοδευτικά τμήματα της αστικής τάξης (βιομηχανική - εμπορική).

Αυτή τη δυνατότητα, να ασκούν δηλαδή ανενόχλητοι τη βία τους, ετοιμάζονται να την κάνουν απεριόριστη οι σοσιαλφασιστές εντάσσοντας την αστυνομία στο δικό τους στρατόπεδο. Με αυτό τον τρόπο θέλουν να μετατρέψουν τη βία τους σε κυριολεκτικά κρατική βία αφού η επίσημη κρατική βία θα βρίσκεται κυριαρχημένη από την παρακρατική βία του σοσιαλφασισμού.

Αυτό το τρομακτικής πολιτικής σημασίας σχέδιο το έχουν βάλει σε εφαρμογή εδώ και χρόνια ενώ τώρα τελευταία πλησιάζουν με άλματα το στόχο τους. Η "Πανελλήνια ομοσπονδία αστυνομικών υπαλλήλων", που βρίσκεται στα χέρια τους (επικεφαλής της είναι ουσιαστικά ο πρώην κνίτης βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Παρασκευόπουλος της Θεσσαλονίκης), δουλεύει εντατικά τη βάση της αστυνομίας στη γραμμή της συμμαχίας με τα σοσιαλφασιστικά κινήματα.

Ήδη κατάφεραν να κατεβάσουν τους αστυνομικούς σε διαδήλωση στη Λάρισα - παράλληλα με τα μπλόκα - ενώ η ομοσπονδία και τα τοπικά της όργανα διαρκώς διακηρύσσουν τη συμπαράστασή τους στους πραξικοπηματίες. Το κεντρικό σύνθημά τους στη Λάρισα ήταν "Λαός κι αστυνομία η δύναμη είναι μία" (!) Εδώ γίνεται φανερό πως έντεχνα ταυτίζονται οι αστυνομικοί υπάλληλοι με την ίδια την Αστυνομία σαν μηχανισμό βίας του κράτους. Εννοείται ότι ο σοσιαλφασισμός απαιτεί από αυτό το μηχανισμό να μη χτυπάει τα κινήματά του. Γράφει ο Ριζοσπάστης στις 13 του Φλεβάρη για τη συγκέντρωση της Λάρισας:

"Στις ομιλίες τονίστηκε ιδιαίτερα η αντίθεση όλων στη χρησιμοποίηση της Αστυνομίας ως μοχλού υλοποίησης των εκάστοτε κυβερνητικών επιλογών και ως μηχανισμού καταστολής των λαϊκών αγώνων". Σαν "λαϊκοί αγώνες" εδώ εννοούνται τα σοσιαλφασιστικά κινήματα.

Ο στόχος για τους "ρώσους" είναι να μπορέσουν να οργανώσουν στα συνδικαλιστικά τους όργανα και τα ΜΑΤ. Από ιδεολογική πάντως άποψη αυτό το έχουν πετύχει αφού οι σοσιαλφασιστές έχουν συσπειρώσει όλη την αστυνομία στο συνδικαλιστικό τους στρατό με όπλο τα σκέτα οικονομικά αιτήματα, δίχως να θίγουν σε τίποτα τον ουσιαστικό αντιδραστικό ρόλο της αστυνομίας στο αστικό κράτος και ιδιαίτερα το διεφθαρμένο ελληνικό αστικό κράτος. Ταυτόχρονα στη Θεσσαλονίκη βρίσκονται κοντά στο να αποκτήσουν και τον έλεγχο των ΜΑΤ μέσα από την κατάλληλη αξιοποίηση από τον Παρασκευόπουλο της γνωστής "κασέτας των χουντικών". Πάντως για τους σ/φα-

σιστές η ατιμωρησία των τραμπούκων παρακρατικών συνδικαλιστικών τους στρατών είναι απαραίτητη όχι μόνο για την συσπείρωση και την αποτελεσματικότητά αυτών των στρατών, αλλά και για να μπορεί ο νεαρός εκκολλημένος κρατικός τους στρατός (Ομοσπονδία αστυνομικών) να εμφανίζεται με πλήρη νομιμότητα στο πλευρό του παρακρατικού. Αν η συμμετοχή των τραμπούκων του ψευτοΚΚΕ στα μπλόκα είναι εξ αρχής νόμιμη, τότε και η παρουσία στα μπλόκα της "Αστυνομίας του λαού" είναι επίσης νόμιμη.

Τον τίτλο της νομιμότητας που απαιτούν για τον εαυτό τους οι πραξικοπηματίες θέλουν να τον αντλήσουν από τη λογική του "λαϊκού" κινήματος με τον ίδιο τρόπο που κάθε φασισμός αντλεί το δικαίωμα της απόλυτης δικτατορίας από το υποτιθέμενο "λαϊκό κράτος" που εκπροσωπεί.

Παρ' όλη πάντως αυτή την κινήτοποίηση των παπάδων και των αστυνομικών, παρ' όλο το στενό στρατηγικό μέτωπο που έχει πετύχει ο σοσιαλφασισμός στη Θεσσαλία με τους χειρότερους χίτες, σουβληδες και τους απογόνους τους, παρ' όλα αυτά δοκίμασε και φέτος την ήττα. Μια ήττα ακόμα πιο ταπεινωτική από την περυσινή. Λέμε ταπεινωτική γιατί φέτος αναγκάστηκε μπροστά στη γενική κατακραυγή να καταδικάσει, τουλάχιστον στα λόγια τα μπλόκα, και η καραμανλική ηγεσία της ΝΔ και έτσι να εκθέσει το ψευτοΚΚΕ ακόμα περισσότερο στο λαό και να το οδηγήσει στην πιο τέλεια απομόνωση.

Αυτή η εξέλιξη δείχνει ότι υπάρχει ένα βαθύ δημοκρατικό και προοδευτικό ρεύμα που διαπερνάει την ελληνική κοινωνία, ένα ρεύμα που δεν είναι διατεθειμένο να ανεχθεί εύκολα τα τελεσίγραφα των ψευτοριστερών τραμπούκων και πραξικοπηματιών κάθε είδους.

Παρ' όλα αυτά δεν μπορούμε καθόλου να μιλάμε για μια στρατηγική ήττα του σοσιαλφασισμού στην ύπαιθρο. Προς το παρόν έχουν νικηθεί τα μπλόκα, δηλαδή η βία που αυτός ασκεί, αλλά δεν έχει νικηθεί εκείνη η πολιτική και ιδεολογική γραμμή που δίνει τη δυνατότητα στο ψευτοΚΚΕ να παίζει ένα ισχυρό ρόλο μέσα σε ένα τμήμα της πλούσιας αλλά και μεσαιας αγροτιάς.

Όσο τα χρόνια θα περνάνε θα δυναμώνει η κρίση όλων εκείνων των μεσοστρωμάτων της ύπαιθρου που στηρίζουν σήμερα την επιβίωσή τους στις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις. Γιατί αυτές οι επιδοτήσεις όλο και θα μικραίνουν, όσο θα δυναμώνει το μπάσιμο της ευρωπαϊκής γεωργίας στο χώρο του παγκόσμιου καπιταλιστικού ανταγωνισμού.

Η καπιταλιστικοποίηση της γεωργίας που είχε ολοκληρωθεί στις ΗΠΑ μέχρι τα 1960 ολοκληρώνεται σήμερα και στη δυτική Ευρώπη. Η Ελλάδα δεν μπορεί να μείνει σαν μια νησίδα κατατημένης απέραντης μικρομεσαίας παραγωγής. Αυτή η παραγωγή είναι καταδικασμένη να συντριβεί. Η συγκέντρωση της γης είναι αναπόφευκτη, όπως είναι αναπόφευκτο

και είναι προοδευτικό το προτσές της μείωσης του ποσοστού του πληθυσμού που δουλεύει τη γη στο σύνολο του παραγωγικού πληθυσμού. Αυτό το αναγκαίο και προοδευτικό προτσές οι σοσιαλφασιστές ονομάζουν "ξεκλήρισμα της αγροτιάς". Οι σοσιαλφασιστές προσπαθούν να στρέψουν προς τα πίσω τον τροχό της ιστορίας και να διατηρήσουν τον κατακερματισμό της γης και τις καθυστερημένες μορφές παραγωγής μέσω των επιδοτήσεων και, κυρίως, μέσω της απλήρωτης δουλειάς των εργατών γης, που τόσο άγρια εκμεταλλεύονται οι μικροί και μεγάλοι αστοί της υπαίθρου.

Για τους προοδευτικούς ανθρώπους το πρακτικό άμεσο ζήτημα είναι μόνο ένα: να μπορεί να διοχετευθεί στη βιομηχανία που περιλαμβάνει και την εντατική βιομηχανικού τύπου γεωργική καλλιέργεια, ο παραγωγικός πληθυσμός που υποχρεωτικά αχρηστεύεται από τις νέες τεχνικές της γεωργίας, τη συγκέντρωση της γης, και τη συγκέντρωση του παραγωγικού κεφάλαιου. Και αυτό πρέπει να γίνει όσο γίνεται πιο ανώδυνα. Από στρατηγική δε και θεωρητική άποψη το ζήτημα είναι να επιταχυνθεί το πέραςμα της σύγχρονης γεωργίας και βιομηχανικής παραγωγής στα άμεσα χέρια των παραγωγών. Η γοργή καπιταλιστικοποίηση στην ύπαιθρο διαμορφώνει τους υλικούς όρους αυτού του περάσματος.

Όποιος καθυστερεί αυτή την καπιταλιστικοποίηση σηκώνοντας τη σημαία της μικρής παραγωγής κάνει αυτό το πέραςμα ακόμα πιο οδυνηρό. Οι σοσιαλφασιστές ωστόσο κάνουν κάτι πολύ χειρότερο. Στο βάθος δεν θέλουν να διαιωνίσουν τη μικρή παραγωγή, ούτε σκέφτονται τους μικρούς παραγωγούς. Εκείνο που θέλουν είναι να κατασκευάσουν και να διαιωνίσουν μια δράκα γαιοχρημάτων που θα ζει από το πλιάτσικο σε βάρος όλης της κοινωνίας.

Ο πρώτος όρος αυτού του πλιάτσικου, είναι η βία, εκείνο δηλαδή που νικείται εδώ και δύο χρόνια στον κόμβο της Βιοκαρπέτ. Εκεί στη Βιοκαρπέτ κρίνεται κάθε φορά σε μεγάλο βαθμό η δημοκρατία και η ευημερία του λαού. Για να γλυτώσουμε ωστόσο οριστικά από αυτό τον κίνδυνο πρέπει μαζί με τα μπλόκα να τσακιστεί η αντιδραστική αγροτοφασιστική θεωρία και πρακτική του ψευτοΚΚΕ και του υπόλοιπου ακροδεξιού μπλοκ.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 10010 Αθήνα
Τηλ./Φαξ 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Την Τρίτη 10 του Φλεβάρη, μετά από πρωτοβουλία και κάλεσμα της ΟΑΚΚΕ, και ύστερα από μια ευρύτατη σύσκεψη συνδικαλιστών και εργαζομένων στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, συγκροτήθηκε Επιτροπή για τη Σωτηρία του Εργοστασίου των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Η Επιτροπή αυτή είναι συνέχεια και αποτέλεσμα της προηγούμενης δουλειάς της οργάνωσης, αλλά και του σωματείου των εργαζομένων στο εργοστάσιο, όπως αυτή εκφράστηκε με τις κινητοποιήσεις πριν μερικούς μήνες που κλιμακώθηκαν με την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης

των συνδικαλιστών στη Δραπετσώνα. Αυτές οι κινητοποιήσεις στόχευαν στο χτύπημα της οικολογικής-αντιβιομηχανικής προπαγάνδας του ΥΠΕΧΩΔΕ, του Δήμου και του Νομάρχη που ζητούν το κλείσιμο των Λιπασμάτων.

Η συγκρότηση της Επιτροπής αποτελεί μία κλιμάκωση αυτού του αγώνα και στοχεύει στην ενεργητική κινητοποίηση του λαού της Δραπετσώνας, αλλά και της περιοχής του ευρύτερου Πειραιά για την σωτηρία του εργοστασίου.

Το γεγονός αυτό αποκτά μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία. Και αυτό γιατί για πρώτη φορά ευρύτερες δυνάμεις ενώνονται και προσπαθούν να κινητοποιήσουν το λαό για να σώσουν μια βιομηχανία από την λαίλαπα του οικολογικού αντιβιομηχανικού σαμποτάζ που έχει την έδρα του στο ΥΠΕΧΩΔΕ του Λαλιώτη. Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως την άλλη μέρα από την συγκρότηση της Επιτροπής, ο ίδιος ο Λαλιώτης κατέβηκε στη Δραπετσώνα και σε σύσκεψη στο Δημαρχείο ανακοίνωσε την έναρξη της ...ανάπλασης όλης της βιομηχανικής ζώνης του Πειραιά, ξεκινώντας όπως είπε αυτή την "ανάπλαση" με το κλείσιμο του εργοστασίου των Λιπασμάτων. Παράλληλα ο Ριζοσπάστης σε άρθρο του κατηγορεί την Επιτροπή ότι συγκροτήθηκε για να ...καλύψει την κυβέρνηση και την Ε.Ε που κλείνουν το εργοστάσιο και προτείνει την γρήγορη μεταφορά των Λιπασμάτων, δηλαδή το κλείσιμό του.

Είναι φανερό πως οι κατεχοχίν αντιβιομηχανικές- μεσαιωνικές δυνάμεις, Λαλιώτης και ψευτοΚΚΕ, ανησύχησαν σημαντικά από την συγκρότηση αυτής της Επιτροπής και προσπαθούν να περάσουν γρήγορα σε αντεπίθεση. Και ο καθένας στο πόστο του. Ενώ ο Λαλιώτης σε συνεργασία με τον Δήμαρχο της Δραπετσώνας Χρονόπουλο (που του υποσχέθηκε σαν αντάλλαγμα την

στηριχή του στις ερχόμενες δημοτικές εκλογές) και σε συνεργασία με τον νομάρχη Φωτίου (που θα είναι ο υποψήφιος δήμαρχος του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά) θα κλείνουν το εργοστάσιο, το ψευτοΚΚΕ θα φορτώνει το κλείσιμο αυτό στην Ευρωπαϊκή Ένωση και θα αναλάβει το χτύπημα της Επιτροπής, ενώ με την γραμμή της μεταφοράς του εργοστασίου θα προσπαθήσει να ξεγελάσει τους εργαζόμενους, την ώρα που θα περνάει το λουκέτο στην πόρτα των Λιπασμάτων

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Εμείς που συμφωνούμε στις παρακάτω θέσεις, αποφασίζουμε να ενόσουμε τις δυνάμεις μας και να παλαίψουμε μέσα από την Επιτροπή για τη σωτηρία του εργοστασίου των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

1. Πιστεύουμε πως χωρίς βιομηχανική ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική ευημερία, ανεξαρτησία, δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη και ειρήνη.

Η πολιτιστική βαρβαρότητα, και η συνεχιζόμενη προσπάθεια διαφθοράς της νεολαίας, η όλο και μεγαλύτερη κυριαρχία της γραφειοκρατίας σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, η περιφρόνηση των δυνάμεων της εργασίας και η θεοποίηση του εύκολου κέρδους, βρίσκουν τη βάση τους στην υποανάπτυξη και στο μεθοδευμένο κλείσιμο της βιομηχανίας.

Πιστεύουμε πως αν δεν μπει φραγμός σε αυτήν την πορεία, θα κυριαρχήσουν οι πιο αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις, με τεράστιες συνέπειες για την ομαλή δημοκρατική και ειρηνική εξέλιξη της χώρας και το βιοτικό επίπεδο του λαού μας.

Στις σημερινές συνθήκες, η βιομηχανική ανάπτυξη πρέπει να προχωρήσει μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενάντια στον εθνικό απομονωτισμό και με την αξιοποίηση όλων των παραγόντων, ιδιωτικών και κρατικών, που αντιστρατεύονται στον παρασιτισμό της κρατικής γραφειοκρατίας. Μα πάνω από όλα πρέπει αυτή να είναι σταθερός προσανατολισμός του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος και του ίδιου του εργαζόμενου λαού.

2. Μέσα από αυτήν την κοινή γενική μας αντίληψη, υπερασπίζουμε τη συνέχιση της λειτουργίας, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη του εργοστασίου των Λιπασμάτων, σημαντικού παράγοντα ανάπτυξης, ιδιαίτερα της αγροτικής οικονομίας της χώρας.

Στον Πειραιά της ανεργίας και της αποβιομηχάνησης, δεν πρέπει να προστεθεί ακόμα ένα νεκρό εργοστάσιο και μάλιστα στο όνομα της υγείας του λαού.

Το Λιμάνι, τα Λιπάσματα, τα πετρελαιοειδή, οι Μύλοι, η ΔΕΗ, η ΑΓΕΤ Ηρακλής και η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, ακόμη και η ΚΟΠΗ, αποτελούν μια ενιαία βιομηχανική ζώνη με χιλιάδες εργαζόμενους και με τεράστια σημασία για την οικονομική ανάπτυξη όχι μόνο του Πειραιά αλλά και ολόκληρης της χώρας. Πιστεύουμε πως το φημολογούμενο σχέδιο της "ανάπλασης" του ΥΠΕΧΩΔΕ και του δήμου Δραπετσώνας, ξεκινώντας από την προσπάθεια για το κλείσιμο των Λιπασμάτων έχει σα στόχο την αποβιομηχάνιση του Πειραιά.

3. Η Δραπετσώνα και όλες οι περιοχές του ευρύτερου Πειραιά έχουν ανάγκη από την περιβαλλοντική τους αναβάθμιση. Ακριβώς επειδή σε αυτές της περιοχές ζει ο φτωχός εργαζόμενος λαός για χρόνια ολόκληρα οι διάφορες κυβερνήσεις με την πολιτική τους συσσώρευσαν αρκετά προβλήματα, μετατρέποντας τις περιοχές αυτές σε χώρους κατοικίας πολιτών δεύτερης κατηγορίας.

Όμως αυτό δεν μπορεί με τίποτα να αποτελέσει πρόσχημα για τον αφανισμό της βιομηχανίας. Η σύγχρονη τεχνική δίνει τη δυνατότητα του σημαντικού περιορισμού της μόλυνσης και της βιομηχανικής ρύπανσης, χωρίς να κλείνουν τα εργοστάσια. Μόνο κάτω από μία τέτοια λογική μπορεί να συνδυαστεί η βιομηχανική ανάπτυξη με την επιστήμη της περιβαλλοντολογίας για τη διασφάλιση της υγείας του λαού.

Για να γίνει όμως αυτό και να προχωρήσει η βιομηχανία σε εκσυγχρονιστικά μέτρα για τον περιορισμό της μόλυνσης, πρέπει να ξεκαθαρίσει το μέλλον της και η προοπτική της. Γιατί κανένας, ιδίως της ή κρατικός παράγοντας, δεν μπορεί να επενδύσει σε μία βιομηχανία με δοσμένη ημερομηνία λήξης.

Γιαυτό το ζήτημα της διατήρησης και της παραπέρα ανάπτυξης των Λιπασμάτων είναι πάνω από όλα ζήτημα κυβερνητικής πολιτικής απόφασης που πρέπει να ξεκαθαρίσει τώρα. Αλλιώς το εργοστάσιο, με τη συνέχιση της σημερινής θολής κατάστασης οδηγείται στη διάλυση.

4. Καλούμε κάθε εργαζόμενο, κάθε κάτοικο της Δραπετσώνας και των γύρω δήμων, καθένα που πονάει για το μέλλον της χώρας και της βιομηχανίας, να μπει στην Επιτροπή και να παλαίψει για την σωτηρία των Λιπασμάτων ώστε με αυτόν τον τρόπο να διασφαλιστούν οι θέσεις δουλειάς των εργαζομένων.

Η Επιτροπή είναι ανοιχτή στον καθένα που συμφωνεί με τις παραπάνω θέσεις και συνεργάζεται με το σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα και με κάθε άλλο φορέα που θέλει την συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου.

Πειραιάς, 10 Φλεβάρη 1998

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ ΣΕΦΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΕΩΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ
2. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΟΣ ΜΗΧ. ΤΡΟΦΙΜΩΝ
3. ΑΜΟΡΓΙΝΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΤ/ΔΡΟΣ ΕΝΩΣΗ ΕΡΓ/ΝΩΝ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΗΡΑΚΛΗΣ
4. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ
5. ΑΛΟΥΚΟΣ ΑΛΕΚΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΗΜ.ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΔΗΜΟΥ ΑΛΙΜΟΥ
6. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ ΜΑΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΥΠΟΥ Π.Ο.Ε.Δ.Χ.Β
7. ΒΗΧΟΣ ΚΩΣΤΑΣ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΣ
8. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ 42ΟΥ ΔΗΜ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
9. ΒΟΓΛΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΕΛΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΗΛΚΤΡ/ΤΩΝ ΣΥΝΔ. ΜΕΤΑΛΛΟΥ
10. ΓΟΥΡΝΑΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΕΛΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΣΥΝΔ. ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
11. ΓΟΥΣΗΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΦΥΣΙΚΟ-ΧΗΜΙΚΟΣ
12. ΓΑΒΡΙΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ε.Κ.Π ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΡΓ/ΝΩΝ ΗΣΑΠ
13. ΔΕΤΣΙΚΑ - ΛΥΚΟΥΡΗ ΒΟΥΛΑ ΓΕΝ. ΓΡΑΜ. ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
14. ΔΕΡΜΙΤΖΟΓΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΗΜΙΚΟΣ
15. ΕΞΩΜΕΡΙΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΝΤ/ΡΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
16. ΖΗΚΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΗΜΙΚΟΣ
17. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΕΛΟΣ ΕΚΠ ΔΗΜ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
18. ΚΑΡΑΒΑΚΟΣ ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΔΗΜΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
19. ΚΟΥΒΑΡΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΛΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
20. ΚΑΚΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΗΜΙΚΟΣ
21. ΚΟΥΡΑΧΑΝΗΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΤΑΜΙΑΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
22. ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ
23. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΛΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΣΥΝΔ. ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
24. ΛΑΜΠΑΔΙΤΗ ΒΑΣΩ ΜΕΛΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

25. ΛΟΥΙΖΟΣ ΝΙΚΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ ΜΗΧΝΑΙΚΟΣ
26. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΑΜΙΑΣ ΕΤΕΠ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
27. ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ
28. ΜΑΧΑΙΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΕΛΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΚΠ
29. ΜΑΚΡΙΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΛΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
30. ΜΑΡΑΣΛΗΣ ΣΤΡΑΤΟΣ " " " "
31. ΜΠΟΥΡΙΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΥΣΙΚΟΣ
32. ΜΕΛΙΓΚΟΤΣΙΔΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΕΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Π. Ο. Ε. Δ. Χ. Β.
33. ΜΙΧΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ
34. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΤΕΠ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
35. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
36. ΠΑΝΩΛΑΣΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΟΕΔΧΒ
37. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΡΓ/ΝΩΝ ΔΕΗ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
38. ΠΑΤΕΑΚΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΠΟΕΔΧΒ
39. ΠΡΙΦΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
40. ΡΟΔΙΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΣΥΝΤ/ΧΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
41. ΡΟΥΣΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ ΜΕΛΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΗΛΕΚΤ/ΛΗΤΩΝ ΣΥΝΔ. ΜΕΤΑΛΛΟΥ
42. ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ
43. ΤΑΟΥΞΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ
44. ΤΣΙΡΜΟΥΛΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
45. ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΗΧ/ΓΟΣ - ΗΛΕΚΤ/ΓΟΣ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΑΛΙΜΟΥ
46. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΛΟΣ ΣΩΜ. ΕΡΓ/ΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
47. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΑΣΟΚ

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Η ανοιχτή σύγκρουση της νεολαίας του ΠΑΣΟΚ με την κομματική ηγεσία αντιστοιχεί στη νέα περίοδο οξύνσης της εσωτερικής διαπάλης στα δύο μεγάλα κόμματα. Και στα δύο αυτά κόμματα γίνεται ξεκαθάρισμα με μια συνδυασμένη επίθεση των ρωσόφιλων ενάντια στη φιλοευρωπαϊκή δημοκρατική γραμμή τους.

Στη ΝΔ η κατάσταση είναι καθαρή. Η ρωσόφιλη ηγεσία Καραμανλή έδωσε αποφασιστικό χτύπημα στους πιο συνεπείς εκφραστές της δημοκρατικής τάσης μέσα σ' αυτό το κόμμα.

Στο ΠΑΣΟΚ αυτή η σύγκρουση έχει πάρει μια άλλη μορφή. Από τη μια η ρώσικη φράξια Λαλιώτη άρχισε για πρώτη φορά να χτυπάει την δημοκρατική τάση Σημίτη με την οποία ως τα τώρα βρισκόταν σε γενική ταχτική συμμαχία για να εξουδετερώσει τα εθνικιστικά ρεύματα Τσοχατζόπουλου - Αρσένη- Προεδρικών. Από την άλλη όμως και αυτά τα εθνικιστικά ρεύματα, προσπαθούν μέσα από την οργάνωση της νεολαίας που ελέγχουν να αντιπαρατεθούν συνολικά στο ρευστό πια και μισοδιασπασμένο μπλοκ Σημίτη - Λαλιώτη.

Αυτή η κατάσταση κάνει ακόμα πιο ευαίσθητη την τάση Σημίτη αφού την φέρνει πια μόνη της ανάμεσα σε δύο πυρά.

Ειδικά στο ζήτημα της νεολαίας η θέση αυτής της τάξης φαίνεται ότι είναι ακόμα δυσμενέστερη, γιατί από πουθενά δεν βγαίνει ότι η λεγόμενη "εκσυγχρονιστική" τάση της νεολαίας είναι δημοκρατική. Εδώ, όσο μπορούσα-

με να παρακολουθήσουμε την αντιπαράθεση, διαπιστώσαμε ένα ασυνήθιστο σκοτεινό και τραμπουκικό στυλ από τους "εκσυγχρονιστές". Τους είδαμε να μπαίνουν σε χώρους ψηφοφορίας και μπροστά στις τηλεοράσεις να πετάνε τις κάλπες κατά γης με ψύχραμο στυλ κνίτη (Ηράκλειο). Διαβάσαμε ακόμα για πόρτες κομματικών γραφείων που τις έκλεισαν με καρφιά για να μη μπουουν οι αντίπαλοί τους, (Λαμία) και τέλος, κανείς δεν διέψευσε ότι αυτοί κατέθεσαν ένα παράβολο για εγγραφή 15.000 μελών χωρίς να καταθέσουν τις αντίστοιχες αιτήσεις.

Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει εδώ. Ποτέ η βία σε τέτοιες δουλειές και οι παράξενοι χειρισμοί δεν ξεκινάνε από τη δημοκρατική πτέρυγα.

Βλέποντας λοιπόν τη σταθερή υποστήριξη του Λαλιώτη στην αντιπολίτευση που αποχώρησε από το Συνέδριο, δεν μπορούμε να μην κάνουμε τη σκέψη ότι οι τραμπουκοί του πρέπει να παίζουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο στη λεγόμενη "εκσυγχρονιστική" τάση της νεολαίας.

Αν μια τέτοια σκέψη είναι σωστή, τότε δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο Λαλιώτης να παίζει το συνηθισμένο του ρόλο του προβοκάτορα κεντρική για να διασπάσει βαθύτερα τις δύο αλληλομισούμενες αλλά τυφλές τάσεις του ΠΑΣΟΚ, την ευρωπαϊόφιλη και την εθνικιστική και να δυναμώσει τη δική του θέση. Αυτό είναι το κλασικό παιχνίδι όλου του ρωσόδουλου μπλοκ που καλύτερα από όλους το δίδαξε ο

Α. Παπανδρέου.

Σε κάθε πάντως περίπτωση το ζήτημα της νεολαίας φαίνεται να ανοίγει το πρώτο ανοιχτό ανταγωνιστικό ρήγμα μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Από στρατηγική άποψη μια νεολαία στα χέρια των εθνικιστών και σοβινιστών του ΠΑΣΟΚ είναι η αρχή του τέλους αυτού του κόμματος. Επίσης, ανεξάρτητα από το πως θα κινηθούν οι ρωσόδουλοι στη συγκεκριμένη αντίθεση, από στρατηγική άποψη μια τέτοια δεξιά νεολαία θα οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στη ρώσικη κομματική σφαίρα.

Δεν είναι τυχαία η πορεία του ίδιου του Τσοχατζόπουλου, που ο σοβινισμός του τον έχει κάνει ένα τσιράκι του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών στο βαλκανικό παιχνίδι (όπως άλλωστε και τον Πάγκαλο).

Στην πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με ένα παρασκηνιακό παιχνίδι ενός αλλοτριωμένου κομματιού νεολαίας, μιας νεολαίας γριάς και μάλιστα αντιδραστικής, αφού ποτέ δεν είδαμε να βγαίνει σιδηρή αξιολόγηση από το στόμα αυτών των οργάνων, σιδηρή που να μην είναι υποκριτικό, συντηρητικό και κοινότοπο.

Ωστόσο η διαμάχη αυτή παρουσιάζει τεράστιο ενδιαφέρον σαν αντανάκλαση και καταλύτης των εσωκομματικών πολιτικών συσχετισμών στο κόμμα της εξουσίας.

Όλα δείχνουν ότι βαδίζουμε προς εκρηκτικές εξελίξεις.

Ν.Δ

ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ

Ο Ανδριανόπουλος με άρθρο του στον *Επενδυτή*, έκανε την πρώτη προσπάθεια συγκρότησης των διαγραμμένων της Ν.Δ. σε μια πολιτική πλατφόρμα που είχε πολύ οικονομία και λίγα εθνικά. Στο άρθρο αυτό διαπίστωνε τα πολιτικά εκείνα σημεία που ενώνουν το φιλοευρωπαϊκό ρεύμα της Ν.Δ., με το φιλοευρωπαϊκό ρεύμα του ΠΑΣΟΚ, και έδειχνε ουσιαστικά το δρόμο για μία κοινή πολιτική. Η απάντηση ήρθε άμεσα από τον Σκανδαλίδη και τον Λαλιώτη οι οποίοι μίλησαν για τερατογεννέσεις, ενώ ο Λαλιώτης ερμήνευσε το φαινόμενο σε συνέπεια του κλίματος που είχε δημιουργήσει η «μέρα του Αγίου Βαλεντίνου».

Ο χρόνος που διάλεξε ο Ανδριανόπουλος για να απευθύνει κάλεσμα στο ΠΑΣΟΚ ήταν εντελώς ακατάλληλος, αφού αυτή τη στιγμή δεν έχουν ωριμάσει οι συνθήκες για αυτονομία της φιλοευρωπαϊκής τάσης, ενώ πολιτικές συνεργασίες η σοσιαλφασιστική λαλιώτικη κλίμακα του ΠΑΣΟΚ επιτρέπει μόνο με τον ΣΥΝ. Η ίδια η αυτονομία της φιλοευρωπαϊκής τάσης της Ν.Δ. προήλθε μέσα από ένα πραξικόπημα της ηγεσίας χωρίς η ίδια να βρει ποτέ την τόλμη να δώσει διέξοδο στη δική της έκφραση. Ο παλιός της ηγέτης, ο Μητσοτάκης βρίσκεται ακόμα εγλωβισμένος μέσα, υπό διωγμό, ακολουθώντας την Μπακογιάννη σ' ένα παιχνίδι εσωτερικής επέμβασης με σκοπό την «επιστροφή των διαγραμμένων» και τη «διατήρηση της ενότητας» του κόμματος. Ακόμα και αυτή τη στιγμή, οι διαγραμμένοι δεν έχουν συγκροτηθεί σ' ένα σώμα, και δηλώνουν ότι δεν θα είναι μια ενιαία ομάδα στη Βουλή. Απλά, θα εκφράζουν ελεύθερα τις απόψεις τους. Εννοείται βέβαια, ότι αυτές οι απόψεις μάλλον θα συγκλίνουν.

Έχουμε γράψει αρκετές φορές ότι η δυσκολία συγκρότησης του φιλοευρωπαϊκού ρεύματος σε αυτόνομη πολιτική έκφραση είναι το γεγονός ότι αυτό το μέτωπο δεν έχει την τόλμη να δώσει την πάλη για τη φιλοευρωπαϊκή γραμμή στα εθνικά ζητήματα. Είναι άλλωστε επηρεασμένο σε διάφορους βαθμούς από την αρρώστια του σοβινισμού (δες συμμαχία Μητσοτάκη με σέρβους ναζί, συμφωνία στην εγκατάσταση των S-300). Για την ώρα πιο αποφασιστικός για τη συγκρότηση ενός νέου κόμματος εμφανίζεται ο Σουφλιάς, ο οποίος κινήθηκε και για να διασφαλίσει την αυτονομία των έξι μέσα στη Βουλή.

Στο στόχαστρο του Καραμανλή έχει βρεθεί και ο Έμπερτ, ο οποίος έμεινε εντελώς μόνος του να δέχεται τις απανωτές αρνήσεις του πρώτου σε προτάσεις για σύγκληση οργάνων και όχι μόνο, δεν μπορεί να πάει ούτε με το πλατύ μέτωπο των διαγραμμένων, αφού είναι σοβινιστές αλλά ούτε με τον Καραμανλή που είναι "ρώσος". Στην τελευταία του συνέντευξη δήλωνε ότι διαφωνεί με τις διαγραφές και στηρίζει τον Καραμανλή. Με λίγα λόγια προσπάθησε να διασφαλίσει ότι ο ίδιος δεν θα διαγραφεί, αν και αυτό, αν μείνει συνεπής στη σοβινιστική του γραμμή είναι μάλλον μοιραίο. Η Ν.Δ. είναι πλέον ένα καινούριο, «καθαρό», σοσιαλφασιστικό κόμμα και έχει τελειώσει η εποχή των «διαφοροποιήσεων».

Στη βάση, ο Καραμανλής συνεχίζει τη σοσιαλφασιστική πορεία του μέσα σε κάποια μετριοπαθή πλαίσια για να μην εξοργίσει το κομμάτι της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης που ακόμα τον στηρίζει. Τελευταίο κρούσμα ήταν η ενθουσιώδη υποστήριξη στα αιτήματα των αγροτών αν και αναγκάστηκε να πει ότι δεν υποστηρίζει το κλείσιμο των δρόμων. Παρ' όλ' αυτά αγκαλιάστηκε και χειροκροτήθηκε από τους ηγέτες του «κλείσιματος» χωρίς να έχει κανένα πρόβλημα. Αυτή είναι συνηθισμένη διπλοπρόσωπη πολιτική.

Ο Καραμανλής δεν είχε αναστολές στο να θυσιάσει την αυτονομία της Ν.Δ., τη νίκη στις εκλογές για να εκκαθαρίσει το κόμμα. Δεν έχει πια ανάγκη από αυτοδυναμίες αφού ο ίδιος οραματίζεται τη Ν.Δ. να μοιράζεται την εξουσία σε μία σοσιαλφασιστική κυβέρνηση με όλες τις δυνάμεις του σοσιαλφασιστικού μπλοκ. Η πολιτική του Καραμανλή είναι ίδια στο βάθος με αυτή του λαλιώτικου ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ, και του ψευτοΚΚΕ. Δεν χρειάζεται λοιπόν, η αυτονομία του για να πάρει εξουσία.

Ο Καραμανλής έχει ωστόσο χτυπηθεί στο επίπεδο του Τύπου. Στις διαγραφές πήρε μαζί του μόνο τη Βραδυνή του φασίστα Τράγκα. *Ελεύθερος Τύπος*, *Αδέσμευτος Τύπος*, *Καθημερινή* ακόμα και αυτή η *Απογευματινή* επιτέθηκαν στον Καραμανλή για την επιχείρηση εκκαθάρισης.

Ακόμα αντιμετωπίζει ένα αρκετά μεγάλο πρόβλημα σε διαρροή στελεχών. Τελευταία εμφανίστηκε ένα κύμα αποχωρήσεων, κυρίως από τις τοπικές της Κρήτης, ενώ σοβαρό πλήγμα δέχθηκε με την αποχώρηση του μέλους της Κ.Ε. Ματζαπετάκη. Τα περισσότερα στελέχη της Ν.Δ. προέρχονται από τη φιλοευρωπαϊκή πτέρυγα. Ο Καραμανλής δεν θέλει ένα κόμμα αποδυναμωμένο από στελεχικό δυναμικό, γιατί αυτό μοιραία θα συρρικνωθεί, δεν θα είναι πλέον ένα κόμμα, κυρίαρχος πόλος της παλιάς δεξιάς.

Βέβαια, αυτά τα στελέχη που αποχωρούν, πρέπει να ενταχθούν κάπου. Όλα θα κριθούν από τη συγκρότηση της φιλοευρωπαϊκής τάσης σε κόμμα.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

Η Επιτροπή στηριγμένη στην θέληση των εργατών αλλά και του εργαζόμενου λαού της Δραπετσώνας και των γύρω δήμων, μπορεί να ανατρέψει αυτή την επίθεση.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια ετοιμάζει μια μεγάλη κινητοποίηση ενημέρωσης και διαφώτισης του λαού με αναλυτικό φυλλάδιο που θα μοιραστεί πόρτα-πόρτα, με αφίσσες, με παρεμβάσεις στα σωματεία των εργοστασίων της περιοχής και στα δημοτικά συμβούλια των γύρω δήμων και με μια μεγάλη καμπάνια συλλογής υπογραφών από τον λαό της περιοχής για να μείνει το εργοστάσιο.

Η επίθεση για το κλείσιμο του εργοστασίου δεν γίνεται μόνο στα ζητήματα της γήθην μόλυνσης του περιβάλλοντος.

Υπάρχει ένα οικονομικό σαμποτάζ στη λειτουργία του εργοστασίου που τώρα παίρνει τις πιο ακραίες του μορφές και ίσως να είναι η κύρια μέθοδος με την οποία το ρωσόδουλο αντιβιομηχανικό μπλόκ προσπαθεί να κλείσει σήμερα το εργοστάσιο.

Να δούμε πού είναι αυτό:

Η ΣΥΝΕΛ είναι ο κύριος μέτοχος των Λιπασμάτων σε ποσοστό 80%.

Ένα 10% ανήκει στην Εμπορική Τράπεζα και το υπόλοιπο 10% στην Αγροτική Τράπεζα.

Η ΣΥΝΕΛ σαν μια δευτεροβάθμια οργάνωση των αγροτικών συνεταιρισμών χρωστάει στην Αγροτική Τράπεζα τα χρέη των συνεταιρισμών, ποσό που ανέρχεται στα 15 δις. περίπου δραχμές.

Η Αγροτική Τράπεζα στο όνομα αυτών των χρεών, δεσμεύει όλα τα έσοδα του εργοστασίου.

Έτσι σήμερα τα Λιπάσματα βρίσκονται σε τραγική οικονομική θέση.

Αυτή την περίοδο και μέχρι τα μέσα του Απριλίου το εργοστάσιο είναι σε φούλ παραγωγή για τα λιπάσματα της νέας χρονιάς. Το άμεσο πρόβλημα είναι οι αγορές πρώτων υλών που χωρίς την αποδέσμευση των εσόδων από τα χρέη της ΣΥΝΕΛ είναι αδύνατον να εξασφαλιστούν.

Με την μέθοδο αυτή είναι σίγουρο πως το εργοστάσιο οδηγείται στην παραγωγική του διάλυση και στο οριστικό του κλείσιμο.

Την προηγούμενη Τετάρτη το σωματείο των εργαζομένων των Λιπασμάτων συναντήθηκε με την υπουργό ανάπτυξης Διαμαντοπούλου, έβαλε το πρόβλημα και ζήτησε να πάρει το εργοστάσιο τα χρηματά του. Η υπουργός δεσμεύτηκε μέσα σε

αυτή την βδομάδα να καλέσει σε σύσκεψη με τον διοικητή της Αγροτικής Τράπεζας Λάμπρου με στόχο να λυθεί το πρόβλημα.

Όμως είναι φανερό πως κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει εύκολα στο βαθμό που οι ρωσόδουλες-αντιβιομηχανικές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση και στα κόμματα θα δυναμώσουν τις πιέσεις για την συνέχιση της οικονομικής ασφυξίας του εργοστασίου.

Γίνεται έτσι σαφές πως βρισκόμαστε στην πιο κρίσιμη στιγμή για την συνέχιση ή όχι της λειτουργίας των Λιπασμάτων.

Τώρα είναι η στιγμή που χρειάζεται το πιο ενεργητικό μαζικό πολιτικό κίνημα για την σωτηρία του εργοστασίου.

Το σωματείο των εργαζομένων, το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, η Ομοσπονδία και η Επιτροπή βρίσκονται μπροστά στην διοργάνωση τέτοιων κινητοποιήσεων που να απαιτούν το τσάκισμα του οικονομικού σαμποτάζ και την απρόσκοπτη συνέχιση της λειτουργίας των Λιπασμάτων.

Ο βαθμός της ενότητας και της αποφασιστικότητας των δυνάμεων που υπερασπίζονται την βιομηχανία θα κρίνει το ζήτημα.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΜΑΤΒΙΕΝΚΟ ΣΤΗΝ "ΕΛ. ΩΡΑ"

Ο παλιός φασισμός βρήκε νέο αφεντικό

Ήταν τόσο προκλητικά εξώφθαλμο το πρωτοσέλιδο θέμα της κυριακάτικης *Ελευθέρης Ώρας*, 15/2, που δύσκολα θα μπορούσε να το αγνοήσει κανείς μέσα στη γιορτινή παρέλαση των πλούσιων κυριακάτικων φύλλων που βρίσκονταν κρεμασμένα στην περίμετρο του περιπέτρου. Το θέμα λοιπόν ήταν: "ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΓΙΑ S-300 ΚΑΙ ΙΡΑΚ", υπέρτιτλος: "Η ελληνορωσική συνεργασία σε όλους τους τομείς και τις προοπτικές", ενώ στον υπότιτλο: "Η ΠΡΕΣΒΗΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΜΑΤΒΙΕΝΚΟ ΜΙΛΑΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΗΝ Ε.Ω.Κ".

Ήταν ακριβώς την ίδια μέρα που ο ρώσος υπουργός Εξωτερικών Πριμακόφ ερχόταν στην Αθήνα. Τυχαίο γεγονός; Μάλλον όχι. Όπως δεν είναι τυχαίο πρόσωπο και η Β. Ματβιένκο για να δώσει την πρώτη επίσημη συνέντευξη της, απ'όσο ξέρουμε, σ' ένα φύλλο σαν την *Ελευθέρη Ώρα*.

Η *Ελευθέρη Ώρα* του Γρ. Μιχαλόπουλου εκπροσωπεί το δοσιλογισμό, το παλάτι, τη στρατιωτική χούντα και υποστηρίζει την αποφυλάκιση των χουντικών από παλιά. Είναι οι παλιό βασιανιστές, οι πρώην πιστοί υπηρέτες των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και κατ'εξοχήν ορθοδοξοφασίστες ("Αντιαμερικανικό Κίνημα"). Αυτό, λοιπόν, το μαύρο συνοθύλευμα του παλιού φασισμού τρέχει σήμερα να σκύψει δουλικά τη μέση του στο νέο προστάτη και αφέντη, τη Ρωσία, που πιστεύει ότι θα του εξασφαλίσει τα τρελλά του όνειρα για εδαφική επέκταση απέναντι στον προαιώνιο εχθρό, την Τουρκία στο εξωτερικό, και θα του εξασφαλίσει τη φασιστική βία στο εσωτερικό.

Έτσι, έχει υιοθετήσει την αντιευρωπαϊκή, αντιδυτική γραμμή. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη στήλη όπου γράφεται η άποψη της εφημερίδας, την ίδια μέρα σε άρθρο με τίτλο: "Η Ελλάδα, οι εχθροί και οι φίλοι μας!..." γράφουν για την Τουρκία: "Δεν ωραιοδύει προ ουδενός! Γιατί σιτίζονται, στηρίζονται οικονομικά και ανεξέλεγκτα, εξοπλίζονται από τη μανία για παγκόσμια επικράτηση των Αμερικάνων φίλων μας!... Από τα θεοσκότεινα Άδυτα της ασύδοτης οικονομικρατίας των ΗΠΑ! Από τα κέντρα του οικονομικού δυναμισμού, που όχι μόνο αφηφούν το Κογκρέσο, τη Γερουσία, αλλά και την παντοδυναμία του Λευκού Οίκου!... Ας πείσουν όσο θέλουν εχθροί και φίλοι... Αν χρειαστεί θα πολεμήσωμε για τα Όσια και τα Ίερα της Φυλής! Αλλά Εκείνοι, όλοι θα ανθέξουν τις φοβερές Συνέπειες; Ή θα γκρεμισθούν αμέσως μετά από Εμάς;". Μια που σύμφωνα με τον αρθρογράφο: "Αν χρειασθεί θα τους διδάξωμε, ξανά ότι σε αυτό τον τόπο, η Δευτεριά μετριέται και κρατιέται... με το αθάνατο και ολοπόρφυρο Ελληνικό Αίμα!".

Που βρίσκουν το θάρρος οι άνθρωποι της εξάρτησης; Μα στη Ρωσία. Αυτή είναι οπου εξασφαλίζει όλη την ακατάσχετη φλυαρία.

Είναι πάνω σ' αυτό το κοινό σημείο, δηλαδή στη Ρωσία και τον αντιδυτικισμό που ο Μιχαλόπουλος συνάντησε και στέγασε τους ναζιστές της "Χρ. Αυγής" τόσο στην

εφημερίδα του όσο και στο τηλεοπτικό κανάλι "Τηλετώρα" με εβδομαδιαία τηλεοπτική εκπομπή.

Είναι η ρώσικη προστασία που κάνει τον διευθυντή ελεύθερου ρεπορτάζ του "Τηλετώρα" και συνεργάτη της Ε.Ω.Κ Κ. Παπαναγιώτου να παίρνει τη συνέντευξη από τη ρωσίδα πρέσβειρα και να φέρεται απέναντι της με δουλική ευγένεια και να την αποκαλεί εξοχότατη. Το έδαφος βέβαια, έχει ήδη μορφοποιηθεί καθώς στις μέσες σελίδες υπάρχει φωτογραφία του ίδιου δημοσιογράφου να κρατάει στα χέρια του μια εικόνα του Χριστού (ορθοδοξία) δίπλα στο Γέλτιν. Η Β. Ματβιένκο ξέρει βέβαια με ποιους έχει να κάνει και φροντίζει να το δείξει. Έτσι ξεκινώντας τονίζει ότι η ζωή της στην Αγία Πετρούπολη, (αυτό το παλιό τσαρικό σύμβολο της "Αγίας Ορθόδοξης Ρωσίας") "αυτή την πόλη με την ειδική ψυχολογική ατμόσφαιρα" την έχει επηρεάσει πάρα πολύ.

Ποιά είναι όμως ακριβώς αυτή η γυναίκα; Για πέντε χρόνια ήταν αντιδήμαρχος της Αγίας Πετρούπολης. Ασχολείται με θέματα διεθνών σχέσεων, πολιτιστικά και μορφωτικά. Εκλέγεται μέλος του Ανώτατου Σοβιέτ, της τότε Σοβιετικής Ένωσης επί Γκορμπατσόφ. Πηγαίνει στο υπουργείο Εξωτερικών. Αποφοιτά από τη διπλωματική Ακαδημία της Μόσχας και στέλνεται σαν πρέσβειρα στη Μάλτα, όπου παραμένει για 4 χρόνια. Επιστρέφει στο υπουργείο Εξωτερικών στη Ρωσία και τίθεται επικεφαλής μιας Διεύθυνσης (δεν αναφέρει ποιας) και μέλος του Συμβουλίου του ίδιου υπουργείου μέχρι που στέλνεται στην Ελλάδα.

Με δυο λόγια μια έμπειρη σοσιαλφασίστρια και γνήσιο παιδί της ρώσικης αστικής τάξης νέου τύπου.

Είναι πολύ φυσικό για ένα διπλωμάτη να επιδιώκει την ανάπτυξη των σχέσεων ανάμεσα σε δύο χώρες, η Ματβιένκο όμως δεν μένει εκεί. «Πρώτα απ' όλα, θέλω να σας πω, ότι μεταξύ της Ελλάδας και της Ρωσίας από αιώνες υπάρχουν ιστορικές, παραδοσιακές και φιλικές σχέσεις. Οι Ρώσοι πάντοτε υποστήριζαν την Ελλάδα. Οι Ρώσοι και η Ρωσία βοήθησαν πάρα πολύ, μπορούμε να πούμε, στην απελευθέρωση της Ελλάδας από τον οθωμανικό ζυγό και πάντοτε βρίσκονταν στο πλευρό της χώρας σας και του ελληνικού λαού. Τώρα, ενώ βρίσκομαι στην Ελλάδα, αισθάνομαι περισσότερο πόσο ειλικρινής είναι η συμπάθεια του λαού της Ελλάδας προς το λαό της Ρωσίας, προς τη χώρα μου».

«Εμείς έχουμε πάρα πολλές δυνατότητες και σαν έναν από τους σκοπούς - στόχους για την προώθηση των ρωσο-ελληνικών σχέσεων, βλέπω την ταχύτητα αξιοποίησης όλων αυτών των δυνατοτήτων. Και θέλω να υπογραμμίσω ότι οι σχέσεις μεταξύ Ρωσίας και Ελλάδας δεν είναι απλώς πολιτικές σχέσεις μεταξύ δύο χωρών. Οι σχέσεις μας έχουν φιλικό χαρακτήρα και στηρίζονται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη».

Ο δημοσιογράφος εκστασιάζεται καθώς νιώθει ότι ο Μόσκοβος έρχεται μέσα από τους αιώνες ξανά κοντά του: «Εξοχότατη, όσοι σας

γνωρίσαν στο χρονικό διάστημα που βρέθηκαν στην Ελλάδα και παρακολουθούν τις διπλωματικές δραστηριότητες, σας χαρακτηρίζουν «κεραυνό καταγιστικής δράσης». Με στόχο τη μεγαλύτερη προσέγγιση Ρωσίας και Ελλάδας, Ρώσων και Ελλήνων, συνεχώς πραγματοποιείτε υψηλές και άλλες υπηρεσιακές συναντήσεις και επαφές, ενώ πολύ συχνά σας βλέπουμε και ανάμεσα σε απλούς Έλληνες. Κατά κοινή πεποίθηση είστε μια «δυναμική γυναίκα-πρέσβειρα» η οποία προσφέρει πάρα πολλά για την περαιτέρω σύσφιξη και ανάπτυξη των σχέσεων ρωσίας και Ελλάδας».

Η Ματβιένκο επιβεβαιώνει: «Είμαι στην Ελλάδα μόνο τέσσερις μήνες αλλά λόγω της συνεχούς και έντονης δράσης μου (υπηρεσιακές συναντήσεις, συζητήσεις, επαφές κ.λπ.), νομίζω ότι βρίσκομαι μεγαλύτερο χρονικό διάστημα εδώ». Και παρακάτω:

«Οι Έλληνες είναι πάρα πολύ φιλικοί και φιλόξενοι και αγαπούν με πάθος τη χώρα τους. Είναι μεγάλοι πατριώτες και γι' αυτό τους εκτιμώ ιδιαίτερα. Δεν έχει σημασία αν ο Έλληνας μένει ή βρίσκεται στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό. Γνωρίζοντας τον μπορεί να καταλάβεις αμέσως ότι είναι Έλληνας, γιατί αγαπάει πάρα πολύ την πατρίδα του. Και αυτό ξεχωρίζει τους Έλληνες από τους άλλους λαούς».

Ο θαυμάσιος ύμνος της πατριωτικής ανωτερότητας και του «εθνικού φρονήματος» του Έλληνα του χειρότερου δηλαδή σοβιτισμού και εθνορατσισμού φθάνει στις ανώτερες κορώνες όταν η Ματβιένκο ξεσπαθώνει: «Εγώ νομίζω ότι εμείς, οι Έλληνες και οι Ρώσοι, έχουμε στη γενετική μας βάση αυτή την αμοιβαία αγάπη. Και μπορούμε να πούμε ότι η αγάπη μας μεταδίδεται από γενιά σε γενιά».

Και συνεχίζει: «Μπόρεσα μέχρι τώρα να συναντηθώ με όλους σχεδόν τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων της Ελλάδας και διαπίστωσα ότι ανεξάρτητα από την πολιτική πλατφόρμα κάθε κόμματος, που εξυπακούεται ότι διαφέρει απ' αυτή των άλλων κομμάτων, συμφωνούν, ομοφωνούν, σε κάτι. Θέλουν όσο το δυνατόν καλύτερες σχέσεις και στενότερη συνεργασία της Ελλάδας με τη Ρωσία, γιατί όλοι οι Έλληνες αγαπούν τη Ρωσία» (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Στη συνέχεια αφού επιβεβαιώνει ότι η Ρωσία, όχι μόνο πάντοτε έπαιξε σημαντικό ρόλο στον κόσμο αλλά ότι και σήμερα δικαιούται να παίξει σημαντικό ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις και θα τον παίξει, λέει: «Η Ρωσία πάντοτε είχε ενδιαφέροντα στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο, όπου πάντα έπαιξε σημαντικό ρόλο. Και θέλω επίσης να σας πω, ότι τα ενδιαφέροντα Ρωσίας και Ελλάδας συμπίπτουν σε πολλά θέματα σε αυτές τις περιοχές. Όπως γνωρίζετε, η σημερινή Ρωσία είχε και έχει δραστήριο ρόλο για τη διευθέτηση της Γιουγκοσλαβικής κρίσης, ενώ επιδιώκει την εξεύρεση λύσης για το Κυπριακό. Και γνωρίζετε, επίσης, ότι η Ελλάδα και η Ρωσία από κοινού, ανέλαβαν πρωτοβουλία για σύγκλιση της Διάσκεψης των χωρών της Αν. Ευρώπης που αφορά την ασφάλεια στην

περιοχή».

Διαβεβαιώνει ότι οι S-300 θα φτάσουν φέτος στην Κύπρο: «Η επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας, του κου Γεβγένι Πριμακόφ, και η σχεδιαζόμενη επίσκεψη του πρωθυπουργού της χώρας μας του κου Τσερνομίρντιν, επιβεβαιώνουν για μια ακόμα φορά ότι η Ελλάδα βρίσκεται στην πρώτη θέση για τη Ρωσία» (η υπογράμμιση δική μας).

Δεν θα κουράσουμε άλλο τους αναγνώστες μας, μια που πρόκειται για μια τεράστια συνέντευξη που απασχολείται με όλα τα ζητήματα και φτάνει μέχρι τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην Αθήνα το 2004. Έγινε νομίζουμε φανερό αυτό που η ΟΑΚΚΕ προπαγανδίζει εδώ και χρό-

νια για το πέρασμα της χώρας μας απ' το δόγμα «ανήκομεν εις τη Δύση» στο «τρέχουμε γρήγορα στην Ανατολή».

Αυτή η αγάπη της Ρωσίας προς την Ελλάδα, την οποία επικαλείται η ρωσίδα πρέσβειρα, είναι η αγάπη του ιμπεριαλισμού προς τον υποτακτικό του. Άλλωστε όποιον αγάπησε η Ρωσία (Αφγανιστάν, Τσεχοσλοβακία, Τσετσενία) τον βύθισε στο αίμα και την καταστροφή.

Την ίδια αγάπη έδειξε και η χιτλερική Γερμανία προς την Αυστρία ή τη Ρουμανία, ή τη Βουλγαρία που αφού υποτάχτηκαν στον προστάτη τους, τον ακολούθησαν στον άδικο παγκόσμιο πόλεμο του, νικήθηκαν και εξευτελίστηκαν μαζί του.

ΚΥΠΡΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

εκφραστής του ελληνικού σοβιτισμού, που μέσα του φιλοξενεί και όλο αυτό τον φασιστικό και αντιτουρκικό οχτό. Θα μπορούσε κανείς να βγάλει το συμπέρασμα ότι η κυπριακή αστική τάξη και ο λαός δεν θέλουν την ειρήνη.

Μόνο η ανάλυση της ρώσικης στρατηγικής και της στρατηγικής του ΑΚΕΛ στην Κύπρο μπορεί να προφυλάξει από μια τέτοια εκτίμηση των πραγμάτων που πάντα βέβαια φροντίζει να διατυμπανίζει το ίδιο το ΑΚΕΛ. Με αυτό τον τρόπο άλλωστε τρομοκρατεί ιδεολογικά τους αντιπάλους του.

Η αλήθεια όμως ως συνήθως βρίσκεται πιο βαθιά και είναι αντιφατική.

Το ΔΗΣΥ είναι πραγματικά ένα κόμμα του ελληνικού σοβιτισμού, όμως είναι και ένα κόμμα της εμποροβιομηχανικής αστικής τάξης της Κύπρου. Γι' αυτό κοιτάζει στρατηγικά στη Δύση και ταχτικά τώρα στην Ε.Ε. Ο σοβιτισμός του ΔΗΣΥ βλέπει στο βάθος πάντα την Ένωση, αλλά αυτή την βλέπει μέσα στην Ευρώπη, όχι κάτω από το ρώσικο άρμα. Σαν κόμμα της αστικής τάξης το ΔΗΣΥ, όπως και η ισχυρότερη μερίδα του ΔΗΚΟ, δεν θέλει επίσης πόλεμο με την Τουρκία, αν και θέλει αιώνια υπεροχή πάνω στους τουρκοκύπριους. Το ΔΗΣΥ θέλει μια λύση του Κυπριακού, κάτω από την δυτική ομπρέλα δίχως να παραιτείται από τις ενωτιστικές ονειροφантаσίες του.

Αντίθετα το ΑΚΕΛ, είναι ένα αντισοβιτιστικό κόμμα, οπότε αντίθετο και στην ένωση με την Ελλάδα, αλλά είναι τέτοιο μόνο σαν "ρώσικο" κόμμα. Σαν τέτοιο μπορεί να είναι "φιλοτουρκικό" όταν θέλει να κόψει τα ποδάρια των σοβινιστών. Αλλά μπορεί να γίνει και φοβερά "αντιτουρκικό" όταν χρειάζεται να τορπιλίσει οποιαδήποτε μόνιμη λύση που μπορεί να φέρει την ειρήνη στο νησί. Η ειρήνη διώχεται τη Ρωσία, την κάνει αχρείαστη.

Η διαφορά λοιπόν του Κληρίδη με το ΑΚΕΛ βρίσκεται τώρα στο εξής ζήτημα: ο Κληρίδης έχει μπροστά του δύο εκδοχές. Η μία εκδο-

χή είναι μια ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού μέσα από τις ευρωπαϊκές συνομιλίες και μέσα από την αμερικάνικη παρέμβαση που θα ενταθεί μετά τις εκλογές. Ο Κληρίδης βλέπει ουσιαστικά λύση μόνο μέσα από τη Δύση. Βέβαια μια τέτοια λύση το ΑΚΕΛ μπορεί σχετικά εύκολα να την εμποδίσει σαν "ξεπουληματική" και "αμερικανόπνευστη" κάνοντας μέτωπο με όλο τον ελληνικό σοβιτισμό στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Όμως σ' αυτή την περίπτωση η εγκατάσταση των S-300 θα εμφανιστεί στα μάτια της Δύσης σαν μια ρώσικη πρόκληση. Αντίθετα το ΑΚΕΛ μπορεί να εγκαταστήσει τους S-300 δίχως να οξύνει ούτε με τη Δύση, ούτε να εμφανιστεί σαν συγκρούμενο με τους τουρκοκύπριους.

Η άλλη εκδοχή για τον Κληρίδη είναι η διαίωση της διχοτόμησης. Όμως μια διαίωση της διχοτόμησης συνεχίζει για τον ελληνοκεντρικό Κληρίδη να δυναμώνει το νέο αμυντικό δόγμα, δηλαδή τη συνεργασία με τον ελληνικό στρατό. Αυτό δεν το θέλει επίσης η Ρωσία. Η Ρωσία θέλει το νησί διχοτομημένο, αδύναμο, δίχως εμπιστοσύνη στον εαυτό του και χωρίς άλλες συμμαχίες πλην του εαυτού της. Σε μια τέτοια "ανεξάρτητη" Κύπρο η Ρωσία αλωνίζει. Σε μια τέτοια Κύπρο οι

S-300 εξασφαλίζουν την πλήρη υποταγή και υποδούλωση.

Να λοιπόν γιατί χάλασε τόσο πολύ τον κόσμο το ΑΚΕΛ, και να γιατί καλύτερα οι σοβινιστές στο νησί παρά οι "ρώσοι". Βέβαια μιλώντας γι' αυτά τα δύο πράγματα Κληρίδη και ΑΚΕΛ οι άνθρωποι που αγαπούν την ειρήνη πρέπει να έχουν στο μυαλό τους δύο κακά.

Ο ελληνικός σοβιτισμός από ιστορική άποψη υπήρξε διαβατήριο για τη ρώσικη επέμβαση. Αυτοί οι άρρωστοι φέρνουν πάντα φασισμό και εξάρτηση, ιδιαίτερα εξάρτηση την ώρα που μιλάνε για τα εθνικά μεγαλεία. Δεν πρέπει δηλαδή να ξεχνάμε ότι ένα από τα σημεία που αντιπαρήθεσαν τα δύο στρατόπεδα σ' αυτές τις εκλογές ήταν το ποιος θα εξασφαλίσει πιο γρήγορα την εγκατάσταση των S-300, δηλαδή την εξάρτηση του νησιού.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΥΠΟΥΛΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΠΑΓΚΑΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΧΑΓΗ

Στις 25 του Γενάρη μια συνέντευξη του υπουργού Εξωτερικών Πάγκαλου στην τούρκικη εφημερίδα *Μιλιέτ* τάραξε τα νερά στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Κι αυτό γιατί, σε μια πρώτη τουλάχιστον ανάγνωση και από ορισμένες πλευρές όπως οι σοβινιστές, φάνηκε σαν “υποχώρηση στις θέσεις της Αγκυρας”, που εδώ και μερικά χρόνια έχει επίσημα ζητήσει από τη χώρα μας να πάνε όλες οι ελληνοτουρκικές διαφορές “πακέτο” στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, αφού πρώτα προηγηθεί πολιτικός διάλογος ανάμεσα στις δύο χώρες.

Πράγματι, αν κανείς διαβάσει επιφανειακά τις σχετικές δηλώσεις και τα μεθεόρτια που επακολούθησαν, μπορεί να μείνει με την εντύπωση πως επιτέλους η ελληνική πλευρά άρχισε να βλέπει με άλλο μάτι τα ελληνοτουρκικά προβλήματα και να ακολουθεί μια σαφώς πιο ρεαλιστική και αποδοτική πολιτική με στόχο την οριστική επίλυση των διαφορών αυτών.

Μια πιο προσεκτική ανάγνωση όμως πείθει ότι δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο, αλλά για μια αλλαγή μόνο στην τακτική, και μάλιστα αλλαγή που όχι μόνο δεν αποβλέπει στη λύση των προβλημάτων, αλλά στη δημιουργία περισσότερων προβλημάτων στην Τουρκία και στο διπλωματικό στρίμωγμά της με πιο εύσχημο τρόπο απ’ ό,τι μέχρι τώρα. Στόχος είναι να μεταφερθούν οι διεθνείς πιέσεις στην πλευρά της Τουρκίας όχι για να έρθουν πιο κοντά οι δύο χώρες, αλλά να φανεί διεθνώς ότι κύριος υπεύθυνος της έντασης είναι η Τουρκία και όχι η Ελλάδα. Ένας δεύτερος και πιο βαθύς (όσο και ανομολόγητος) στόχος είναι να ανοίξει μέσω της ελληνικής πρότασης ο δρόμος στην πάντα καιροφυλακτούσα Ρωσία να θέσει στην Τουρκία θέμα Στενών και εφαρμογής της Συνθήκης του Μοντρέ. Και εδώ δηλαδή η Ελλάδα λειτουργεί –όπως έχουμε δει αρκετές φορές– σαν πλασιέ των ρωσικών συμφερόντων στην περιοχή.

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΑΓΚΑΛΟΥ ΠΟΙΟΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ

Μέχρι σήμερα η ελληνική ταχτική ήταν η λεγόμενη “βήμα-βήμα”: Πρώτα δηλαδή κοινή προσφυγή Ελλάδας και Τουρκίας στη Χάγη για τον καθορισμό της υφαλοκρηπίδας, μετά μονομερής προσφυγή της Τουρκίας στο ίδιο δικαστήριο για την Ίμια και μετά συζήτηση διάφορων θεμάτων αμοιβαίου ενδιαφέροντος, όπως η αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης και άλλα. Εξυπακούεται ότι στη συζήτηση αυτή δε θα έμπαιναν τα ζητήματα που θέτει ως κύρια η Τουρκία και στα οποία η διεθνής νομική θέση της Ελλάδας είναι ασθενέστατη, αν όχι καταστροφική (τέτοια θέματα είναι η αποστρατιωτικοποίηση των ελληνικών νησιών του Αιγαίου και το εύρος του εναέριου χώρου).

Με τη συνέντευξή του στη *Μιλιέτ* ο Πάγκαλος φαινομενικά κάνει στροφή 180 μοιρών, αφού για πρώτη φορά αποδέχεται το δικαίωμα της Τουρκίας να προσφύγει **μονομερώς** (εδώ χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή) στη Χάγη για όποιο ζήτημα εκείνη θέλει, συμπεριλαμβανομένων και των ζητημάτων εναέριου χώρου και αποστρατιωτικοποίησης. Ωστόσο, βάσει μια προϋπόθεσης που τινάζει όλα τα υπόλοιπα στον αέρα και υποχρεώνει την Τουρκία να μην αποδεχτεί την πρότασή του: Να δεχτεί η Τουρκία τη **γενική δικαιοδοσία** του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης.

Τι σημαίνει αυτό; Ότι δε θα μπορεί μόνο η Τουρκία να προσφύγει εκεί για τις ελληνοτουρκικές διαφορές, **αλλά και οποιαδήποτε άλλη χώρα κατά της Τουρκίας** για οποιοδήποτε ζήτημα θέλει. Και, αφού κατά δημόσια ομολογία όλων των πολιτικών κομμάτων της χώρας μας (ακόμα και του πράχτορα Παπανδρέου) η Ελλάδα δε διεκδικεί τίποτε από την Τουρκία, επο-

μένως δεν έχει κανένα θέμα να προσφύγει κατά της Τουρκίας, τότε ποιον εξυπηρετεί μια τέτοια θέση; Σε ποιον ανοίγει δρόμους να προσφύγει κατά της Τουρκίας και για ποια ζητήματα;

Ο Πάγκαλος έκανε την πρόταση ξέροντας ότι, κάτω απ’ αυτούς τους όρους, η Τουρκία θα υποχρεωθεί να αρνηθεί το “λουκούμι” που της πρόσφερε (για να χρησιμοποιήσουμε τη δική του ορολογία). Ο ίδιος σε ενημέρωση της Κυβερνητικής Επιτροπής ομολόγησε ανοιχτά το βαθύτερο στόχο της πρότασής του. Διαβάζουμε από την *Ελευθεροτυπία* (31 Γενάρη): «Ο υπουργός Εξωτερικών είπε χαρακτηριστικά ότι μ’ αυτήν την πρόταση “η Ελλάδα πέτυχε ν’ ανεβάσει ψηλά τον πήχυ που πρέπει τώρα να πηδήσει η Τουρκία, για να συμμετάσχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κ. Αρσένης αναρωτήθηκε στο σημείο αυτό τι θα γίνει αν η Τουρκία αποδεχθεί την πρόταση, αλλά ο κ. Πάγκαλος του απάντησε ότι αυτό αποκλείεται να γίνει. Διότι –εξήγησε– αν η Τουρκία αποδεχθεί τη γενική δικαιοδοσία του Διεθνούς Δικαστηρίου, θα “ανοίξουν” πολλά θέματα και γι’ αυτήν (π.χ. θέμα Στενών κ.ά.)».

Να λοιπόν ο στόχος της πρότασης: Να απομονωθεί ακόμα περισσότερο η Τουρκία από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κι αυτό έπιασε τόπο, καθώς αμέσως μετά πήρε τα ηνία ο πάντα πρόθυμος να απομονώνει διπλωματικά την Τουρκία Κίνκελ και την κάλεσε να αποδεχτεί την πρόταση. Κάτι παρόμοιο πρόβαλαν και οι Αμερικάνοι με το Μίλερ, αν και αυτοί προσπάθησαν να κρατήσουν πιο λεπτές ισορροπίες.

Ίσως όμως ο σημαντικότερος στόχος της πρότασης ήταν να ανοίξει ο δρόμος στη Ρωσία για τα Στενά. Αν υπάρχει σε κανέναν αμφιβολία ποιον εξυπηρετεί να βάζει θέμα Στενών, ας διαβάσει τι

γράφει η ίδια εφημερίδα στις 13 Γενάρη: «Αν η Αγκυρα κατορθώσει να πείσει ότι έχει πλέον ατονήσει η ισχύς αυτής της Συνθήκης (σ.σ. του Μοντρέ), τότε θα μπορεί πολύ πιο εύκολα να απαιτεί για τη διέλευση ξένων πλοίων μέσω των Στενών να ισχύει η εθνική της νομοθεσία, που προβλέπει σχολαστικούς ελέγχους των φορτίων και της διέλευσης όλων των εμπορικών και πολεμικών σκαφών. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο –θέσης εκτός ισχύος της Συνθήκης του Μοντρέ– δεν αντιδρά μόνο η Ελλάδα, αλλά και τα υπόλοιπα κράτη της Μαύρης Θάλασσας, με πρώτη τη Ρωσία, η οποία δεν δέχεται παρεμπόδιση της ελεύθερης διέλευσης των πλοίων των στόλων της από την περιοχή αυτή».

Άλλωστε, παρόμοια εκτίμηση μ’ αυτή του Πάγκαλου είχε κάνει και λίγες μέρες πριν την επίμαχη συνέντευξη ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ρέππας: «Η Τουρκία αδυνατεί να ανταποκριθεί σ’ αυτήν την πρόκληση... Δεν έχει δεχθεί τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου της Χάγης. Και εγώ εκτιμώ ότι δεν πρόκειται να τη δεχθεί, για δικούς της λόγους. Με αυτή την έννοια είναι πολύ θεωρητική αυτή η συζήτηση» (στο ίδιο, 23 Γενάρη).

Η Ελλάδα λοιπόν έκανε μια πρόταση για να απορριφθεί! Κατά τα άλλα, η πρόταση ήταν “εποικοδομητική”...

ΚΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

Υπάρχει και κάτι άλλο σημαντικό που αναδεικνύει κι αυτό την ανεπιλικρίνεια της πρότασης: Η ελληνική κυβέρνηση από το Δεκέμβριο του 1992 έχει δηλώσει ότι αποδέχεται τη γενική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου της Χάγης **δηλώνοντας όμως παράλληλα την επιφύλαξη της σε περιπτώσεις που άπτονται κυριαρχικών δικαιωμάτων και του δικαιώματος της άμυνας**. Σε ελεύθερη μετάφραση αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα δεν έχει αποδεχτεί τη γενική δικαιοδοσία της Χάγης, αφού έχει αποκλείσει από οποιαδήποτε συζήτηση σ’ αυτό το δικαστήριο τα κυριαρχικά δικαιώματα (δηλαδή το εύρος του εναέριου χώρου) και το δικαίωμα της άμυνας (δηλαδή την αποστρατιωτικοποίηση). Εκεί δηλαδή που έχει νομικό πρόβλημα με το Διεθνές Δίκαιο και τις Συμφωνίες που έχει υπογράψει. Μα τότε τι απομένει; Η Ίμια και η υφαλοκρηπίδα, που έτσι κι αλλιώς και σήμερα αναγνωρίζει ως τη μοναδική ελληνοτουρκική διαφορά. Τι υποκρισία!

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα το δείχνουν και τα παρακάτω:

α) Δήλωση “*παράγοντα του υπουργείου Εξωτερικών*” ότι οι εξελίξεις αυτές είναι «*φυσική εξέλιξη της προσέγγισης των “τριών βημάτων”*» (στο ίδιο, 25 Γενάρη).

β) Η αποδοχή από την Τουρκία της γενικής δικαιοδοσίας της Χάγης είναι όρος που τέθηκε έτσι κι αλλιώς από την απόφαση της ΕΕ στο Λουξεμβούργο.

γ) Στις 26 Γενάρη ο Ρέππας δηλώνει (κάτω και από την πίεση των

σοβινιστών, είναι αλήθεια, αλλά αυτό που είπε ισχύει) ότι «*η Ελλάδα επιφυλάσσει να αναγνωρίσει τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου της Χάγης για θέματα άμυνας και ασφάλειας της χώρας (...)* Σε ό,τι αφορά τον ελληνοτουρκικό χώρο και τον εξοπλισμό των νησιών, ο κ. Ρέππας ανέφερε ότι “για τα θέματα αυτά έχουμε ισχυρές θέσεις. Δεν αποτελούν αντικείμενο συζήτησης στο Δικαστήριο της Χάγης. Εμείς δεν είναι δυνατόν, για τα θέματα αυτά που έχουμε τόσο σαφή πολιτική, να δημιουργήσουμε θέμα συζήτησης. Είναι λυμένα αυτά τα θέματα για εμάς». Μια μέρα αργότερα, απαντώντας στις επικρίσεις του Καραμανλή (χλιαρές πάντως, αφού στην ουσία συμφωνεί στη ρώσικη γραμμή), υποστηρίζει ότι «*παρομένει η προσέγγιση βήμα προς βήμα*».

δ) Στην Κυριακάτικη *Ελευθεροτυπία* (1 Φλεβάρη) διαβάζουμε τα εξής: «*Οι έλληνες διπλωμάτες δεν θεωρούν ότι η γραμμή Πάγκαλου αποτελεί στροφή στην πολιτική της Αθήνας: “Η συνολική δικαστική διευθέτηση”, όπως έλεγε εμπειροστέλεχος της διπλωματίας μας, “είναι η φυσική προέκταση της μέχρι τώρα στάσης μας”*».

ε) Τέλος, ο ίδιος ο Σημίτης σε επίκαιρη ερώτηση του βουλευτή της ΝΔ Μαγγίνα απαντάει ως εξής: «*Η αναφορά του κ. Πάγκαλου είναι σύμφωνη με τη γραμμή που έχουμε εδώ και χρόνια. Δεν υπάρχει τίποτε καινούριο, είναι συνεπής η στάση μας. Δεχόμαστε ότι οποιαδήποτε χώρα μπορεί να προσφύγει και να μας εγκαλέσει κι εμείς να απαντήσουμε αν δεχόμαστε τις κατηγορίες ή εμπίπτουν σε θέματα ασφαλείας και άμυνας και να το αποδείξουμε στο πλαίσιο της αμοιβαιότητας* (σ.σ. εδώ μπαίνουν τα Στενά που λέγαμε παραπάνω)» (στο ίδιο, 5 Φλεβάρη).

Φανταστείτε, αγαπητοί αναγνώστες, το διόλου ευφάνταστο σενάριο να αναγνωρίζει η Τουρκία τη γενική δικαιοδοσία της Χάγης, να προσφεύγει π.χ. για την αποστρατιωτικοποίηση και η ελληνική κυβέρνηση να αρνείται τη συζήτησή του στη Χάγη γιατί “αποτελεί θέμα εθνικής άμυνας και ασφάλειας”, ή να θέτει θέμα Στενών (“όχι στρατό στα νησιά εσείς, τότε Στενά κι εμείς”). Πρόκειται για κάτι με το οποίο είχε απειλήσει πριν αρκετό καιρό τους Τούρκους ο Τσοχατζόπουλος, και στη βάση αυτή εμείς τον είχαμε χαρακτηρίσει πλασιέ των ρωσικών συμφερόντων στην περιοχή, καθώς είχε συνδέσει τα δύο αυτά θέματα.

Αν υπήρχε ειλικρίνεια στην πρόταση του Πάγκαλου, τότε αυτόματα και ανεξάρτητα από το τι θα έκανε η Τουρκία θα κατέθετε η ελληνική κυβέρνηση δήλωση στη Χάγη ότι αποσύρει τις επιφυλάξεις της, θα αναγνώριζε δηλαδή κι αυτή αυτό που ζητάει από την Τουρκία να κάνει, τη γενική δικαιοδοσία της Χάγης.

Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ
Κάτω απ’ αυτές τις προϋποθέσεις η τούρκικη άρνηση στη συγκεκρι-

μένη πρόταση και στη συγκεκριμένη διατύπωση ήταν δεδομένη. Η τούρκικη κυβέρνηση μέσω του αντιπροέδρου της Ετζεβίτ, των ανακοινώσεων του εκπροσώπου Τύπου του υπουργείου Εξωτερικών, αλλά κυρίως μέσω της συνέντευξης του τούρκου υπουργού Εξωτερικών Τζεμ στην *Ελευθεροτυπία* (16 Φλεβάρη), ουσιαστικά απέρριψε την “προσφορά” του Πάγκαλου και επέμεινε στην παλιά πρόταση Γιλμάζ: Πρώτα διάλογος για το σύνολο των ελληνοτουρκικών προβλημάτων και μετά, στο βαθμό που για κάποια απ’ αυτά δεν μπορεί να διαπιστωθεί ταύτιση απόψεων ή συμφωνία, παραπομπή στη Χάγη.

Έχουμε ξαναγράψει ότι αυτή η πρόταση είναι θετική και θα μπορούσε να είναι μια αρχή για να λυθούν τα χρονίζοντα προβλήματα. Δεν είναι εδώ ο χώρος να επαναλάβουμε αναλυτικά τα επιχειρήματά μας. Να θυμίσουμε μόνο ότι μερικά προβλήματα στις σχέσεις των δύο χωρών δεν μπορούν εκ των πραγμάτων να πάνε στη Χάγη, όπως το ζήτημα της υποστήριξης του ΡΚΚ από τις ελληνικές κυβερνήσεις, τα κόμματα και τη βουλή. Αυτό δεν είναι νομικό ζήτημα.

Και πάλι όμως ο Τζεμ αφήνει ένα παράθυρο ανοιχτό. Σε σχετικές ερωτήσεις του δημοσιογράφου Μ. Μορώνη απαντάει τα εξής: «*Θα ζητήσω από τον παλιό μου φίλο τον κ. Πάγκαλο να κάνει αυτές τις προτάσεις όχι με πιο ανοιχτό τρόπο, αλλά με πιο λεπτομερή τρόπο. Είτε δημόσια είτε δια της διπλωματικής οδού, και πράγματι είμαι πρόθυμος να τις δω με θετικό τρόπο... Αν δώσει διευκρινίσεις μέσω διπλωματικής οδού θα είναι πιο εύκολο να εργαστούμε χωρίς την επιρροή της κοινής γνώμης. Αν θέλει όμως να τις κάνει δημοσίως δεν υπάρχει θέμα. Θα είμαι ευτυχής αν δώσει λεπτομέρειες. Δημ.: Δηλαδή, δεν βλέπετε κάτι καινούριο στις δηλώσεις Πάγκαλου; Τζεμ: Όχι, δεν λέω αυτό. Αντιθέτως. Δεν τις σχολιάζω. Γνωρίζω ότι είναι ενδιαφέρουσες... Νομίζω ότι υπάρχει μια αντιμετώπιση, δεν είναι πολύ καθάρη, αλλά δεν είναι στη συνήθη φρασεολογία του κ. Πάγκαλου. Θα είμαι ευτυχής αν δώσει διευκρινίσεις, γιατί έτσι όπως αναφέρονται είναι δύσκολο να σχολιάσω... Μπορούμε να δούμε όλα τα μέσα. Ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών, που είναι διεθνές δίκαιο, στο άρθρο 33 αναφέρει όλα τα μέσα τα δικαστικά, του διεθνούς δικαίου για τη διευθέτηση διαφορών. Η πρότασή μου πάει πιο πέρα απ’ αυτό...».*

Βλέπουμε λοιπόν ότι υπάρχουν κι άλλες κινήσεις να γίνουν στη σκακιέρα. Δεν έχουν συμπληρωθεί όλα τα κομμάτια του παζλ, αν και διαφαίνεται ότι η ελληνική κυβέρνηση θα απορρίψει με εύσχημο τρόπο τα 5 σημεία Τζεμ για διάλογο. Ακόμα και τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η επίσημη απάντηση δεν έχει δοθεί, παρά το ότι η σχετική υπό τον πρωθυπουργό σύσκεψη των αρμόδιων παραγόντων έγινε πριν δύο ημέρες.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΩΜΕΡΙΤΗ

Ο δημοσιογραφικός υπόκοσμος εκκαθαρίζει το Ραδιοτηλεοπτικό για λογαριασμό του σοσιαλισμού

Ο δημοκράτης δημοσιογράφος Σωμερίτης είναι ένας από τους ελάχιστους πολιτικούς σχολιαστές και δημοσιολόγους που αρθρογραφούν στο μεγάλο αστικό Τύπο και τα ΜΜΕ, που στάθηκε με συνέπεια και τόλμη απέναντι στη φασιστική "εθνική" στρατηγική στα τελευταία χρόνια.

Η αντίθεσή του στο βρώμικο πόλεμο της Σερβίας, στο νέο ελληνικό αντιμακεδονικό αγώνα, και στο ρεύμα του υστερικού "αξιοματικού" αντιτουρκισμού δεν μένει μόνο στο διακηρυχτικό επίπεδο. Ο Σωμερίτης έχει σταθεί στο πλευρό όσων δημοκρατών και διεθνιστών δέχονται τις διώξεις, τις απειλές και τις συκοφαντίες του νέου σοβινιστικού και σοσιαλφασιστικού μεσαίωνα. Είναι χαρακτηριστική η ακούραστη συμμετοχή του σαν μάρτυρα υπεράσπισης στις διαρκώς αναβαλλόμενες δίκες της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό, ακόμα και η έμπρακτη συμπαράστασή του στη μήνυση της ΟΑΚΚΕ ενάντια στον *Ελεύθερο Τύπο*, για τη συκοφαντική του δυσφήμιση. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι πολύ μισητός στο μαύρο μέτωπο και είναι φυσικό ότι κάποια στιγμή θα δεχόταν και τα συγκεντρωμένα πυρά του. Στην πραγματικότητα αυτό άργησε να γίνει εξαιτίας του ξεχωριστού κύρους επαγγελματικού και ηθικού αυτού του ανθρώπου. Όμως τα πράγματα αγριεύουν διαρκώς και ο Σωμερίτης είχε γίνει στόχος "προτεραιότητας" και για ένα πρᾶπανό λόγο: Είναι πρόεδρος του ισχυρού Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου μέσα στο οποίο έκφραζε προφανώς και την πιο προοδευτική τάση.

Το χτύπημα βέβαια δεν ανέλαβε να το δώσει, ούτε άλλωστε μπορούσε να του το δώσει, κάποιος πολιτικός ή δημοσιολόγος του μαύρου μετώπου με σχετικό κύρος γιατί αυτός θα υποχρεωνόταν τελικά σε μια αντιπαράθεση ουσίας που θα του ήταν αδύνατο να τη βγάλει σε πέρας με αξιώσεις. Τέτοιες ανοιχτές αντιπαράθεσεις ο φασισμός τις απεχθάνεται. Το χτύπημα έπρεπε να είναι προσωπικού χαρακτήρα, χτύπημα λάσπης. Αυτή τη βρωμοδουλειά δεν μπορούσε παρά να την αναλάβει ο δημοσιογραφικός υπόκοσμος. Ένα από τα καλύτερα στελέχη αυτού του υποκόσμου είναι η Μαλβίνα Χαριτοπούλου. Όπου και να την πιάσεις, βρωμάει.

Η ειδικότητα της είναι ο εθνορατσισμός και, όπως όλη η σάπια αστική τάξη, τρελλαίνεται για το άρωμα της κοπριάς που αποπνέει το λούμπεν. Η γλώσσα της είναι τα ιδιότυπα σεξο-αγγλικά της νύχτας. Αυτά συνδυάζουν την

κοσμοπολίτικη έπαρση του επαρχιώτη κομπλεξικού αστού με τον "πατριωτικό" λαϊκισμό λούμπεν τύπου.

Αυτό το γύναιο ασφαλώς δεν κινήθηκε μόνο του. Για την ακρίβεια στην αρχή μάλλον κινήθηκε μόνο του, όταν στην εκπομπή της στο MEGA πρωτοεπιτέθηκε στο Σωμερίτη. Τότε, (1/12/97), ήταν γιατί ο Σωμερίτης είχε σχολιάσει αρνητικά το βιβλίο του άντρα της για τον Βελουχιώτη. Όμως τη δεύτερη, την τρίτη, τέταρτη και πέμπτη φορά (23/12, 5/1, 6/1, 9/1) όταν η Χαριτοπούλου με ακόμα πιο βρώμικο και θρασύ τρόπο ξαναχτύπησε, είχε προφανώς την κάλυψη του MEGA. Γιατί ήδη ο Σωμερίτης είχε διαμαρτυρηθεί και είχε ζητήσει αποκατάσταση από το MEGA.

Θα παραθέσουμε εδώ αποσπάσματα από το βόθρο της Χαριτοπούλου για να έχει μια εικόνα ο αναγνώστης.

Από την εκπομπή της 1ης Δεκεμβρη... "Ποιοί είναι οι νυχτερινοί επισκέπτες (του Μαξίμου);"... Είναι τα φιλαράκια και τα κολλητάκια του κοντού. Αυτοί που πηγαίνουν όταν φεύγουν οι υπόλοιποι. Δηλαδή, Ευθυμίου, Πρετεντεράκος, Σωμεριτάκος, Τζα-νεττάκος... Πώς λέμε φακάτοι, τους δημοσιογράφους που πηγαίνουν στην εξουσία και μάλιστα νύχτα και σχεδόν κάθε βράδυ; Στεατογλυμίες. Για να μην πω την λέξη, αυτή που πρέπει διότι κωλύομαι, είμαι και κόρη ναυάρχου. Ε, πέστε το τσατσόνι για να 'μαι μέσα. Τι κάνουν όμως όλη νύχτα... Τους δίνουν κάτι χαρτάκια που τους λένε ποιοι μας την έδωσαν τελευταία, ποιοι βγήκαν και μας έχεσαν πανωλούκια τους εκσυγχρονιστές; Πέστε απάνω τους και φάτε τους".

Μετά τις διαμαρτυρίες του Σωμερίτη, στις 23/12, το γύναιο επανέρχεται: "Ένας που σκέπτεται να μου κάνει μήνυση γιατί τον έβαλε το Μαξίμου, γέλιο που έχουμε να κάνουμε στο Δικαστήριο, διότι αυτός ο τυπάκος όταν ήταν παιδί αμούστακο στην Κατοχή αξιόθηκε την καταγέλαστη αθανασία. Διότι ήταν τόσο μπαλό, τόσο χοντρό, που οι φίλοι του τον φώναζαν dick. Θέ μου, σχώρα με -και ποια παιδιά ήτανε χοντρά, fuckάτοι; Τα παιδιά των δοσίλογων ή τα εκ γενετής παχύδερμα;".

Και επανέρχεται στις 5 Γενάρη 1998: "Τον *Chicken Heart*, το Ριχάρδο, δεν τον ξέρετε καλέ, άγιο έχετε, είναι αυτός που έχει χάσει εντελώς την ψυχραιμία του και κάθε Κυριακή αλυχτάει σε μια στηλίτσα που του έχουν δώσει εκεί πέρα γιατί νιώθει, λέει, να περιβάλλεται από εθνικιστές και

φρουμάρι. Γιατί αλυχτάει ο Ριχάρδος *Chicken Heart*, ο Κοτόκαρδος, αυτός που ήταν το μόνο χοντρό παιδί στην Κατοχή κι ο πατέρας του ο ίδιος τον φώναζε dick και τα άλλα παιδιά τον χτυπούσαν αβέρτα; Διότι ο εκσυγχρονισμός δεν του έφερε αυτο που περίμενε, όσο και αν τον υπέθαλψε... Γουτσου-γούτσου *Chicken Heart*, Μπιζουδάκι μου".

Ανάλογα είπε στις 6 Γενάρη ενώ έκλεισε στις 8 Γενάρη με το εξής χαρακτηριστικό: "Και λένε ακόμα οι σκύφτερμεν (Τούρκοι), αυτοί που το μόνο καλό που έχουν κάνει είναι το ότι έχουν φυλακίσει κατά καιρούς διάφορους εκσυγχρονιστές δημοσιογράφους, αλλά δυστυχώς αφήσαν απ' έξω τον Ριχάρδο, τον *Chicken Heart*, τον γούτσου-γούτσου, τη μασκότ της *Hostess*, λένε λοιπόν οι σκύφτερμεν πως εμείς οι Έλληνες καταπιέζουμε την τουρκική μειονότητα...".

Είναι φανερό λοιπόν εδώ ότι δεν πρόκειται για ένα γύναιο, αλλά για ένα MEGA που καλύπτει ένα χτύπημα, όχι απλά σε ένα Σωμερίτη, αλλά στον πιο ακραίο και συνειδητό εκφραστή ενός ολόκληρου πολιτικού ρεύματος. Και το χτύπημα είναι ακραίο χτύπημα λάσπης καθώς συμβαίνει ο πατέρας του Σωμερίτη, Στρατής, να είναι ένα από τα ηγετικά ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ, πράγμα που οι πληροφοριοδότες δεν το είπαν στο αμόρφωτο γύναιο.

Τότε ο Σωμερίτης καταφεύγει στο Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο κατά του MEGA αφού αυτό το τελευταίο επιμένει όχι μόνο να τον υποκαθιστά αλλά να καλύπτει τις νέες επιθέσεις ενάντια του.

Έχουμε γράψει επανειλημμένα σε άρθρα μας ότι είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε κρατικού διοικητικού οργάνου στα ζητήματα του Τύπου. Οι λασπολόγοι και οι προβοκάτορες δημοσιογράφοι, τα κανάλια και οι εφημερίδες τους πρέπει να καταδικάζονται από τα δικαστήρια και οι ποινές να είναι αυστηρές. Όμως τα κρατικά διοικητικά όργανα, ειδικά όταν αυτά τα όργανα είναι διακομματικά σε μια χώρα της κομματοκρατίας και σε μια εποχή που αυτή η κομματοκρατία ηγεμονεύεται από το σοσιαλφασισμό, είναι ότι χειρότερο. Έχουμε μάλιστα επισημάνει ότι βαθύτερος στόχος λειτουργίας του σημερινού Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου είναι να ελέγξει τα ιδιωτικά κανάλια, όχι για την ιδιαίτερα βρώμικη πλευρά τους, αλλά γιατί ο σοσιαλφασισμός δεν μπορεί να ελέγξει την καλή τους πλευρά. Αυτό είναι και το νόημα της αντιΜΜΕ εκ-

στρατείας που τη σημαία της κρατάει ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασισμού, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ. Πίσω από αυτούς στοιχίζεται ο κνίκικος ΣΥΝ, και η καραμανλική ΝΔ.

Στη βάση αυτής της ταχτικής δόθηκαν μέχρι τώρα κάποια χτυπήματα σε ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς.

Όμως εδώ που κάποιο μέλος του σοσιαλφασιστικού μετώπου χτύπησε έναν προοδευτικό άνθρωπο και μάλιστα τον πρόεδρο του Ραδιοτηλεοπτικού, αυτός ο άνθρωπος βρέθηκε ως τα τώρα ακάλυπτος. Εδώ δηλαδή που η βρωμιά, ο προσωπικός διασυρμός, η λασπολογία έχει φτάσει στον πιο απίστευτο βαθμό, η αρμόδια επιτροπή του Ραδιοτηλεοπτικού γι' αυτές τις υποθέσεις (Επιτροπή Δεοντολογίας και Παραπόνων Πολιτών και Ενώσεων) συνεδριάζει και καλεί σε ακρόαση το Mega και τη Χαριτοπούλου, αλλά όχι τον θιγόμενο Σωμερίτη.

Αυτό το δηλώνει ο ίδιος σε συνέντευξη Τύπου που έδωσε στις 18 του Φλεβάρη μετά από αυτή την ελεεινή στάση αυτής της επιτροπής και πριν το Ραδιοτηλεοπτικό πάρει την τελική του απόφαση. Ο Σωμερίτης στο μεταξύ έχει παραιτηθεί από το όργανο προκειμένου αυτό να συνεδριάσει απερίσπαστο για την υπόθεσή του, (που αυτή τη στιγμή που γράφουμε το άρθρο μας δεν ξέρουμε την απόφαση).

Όμως τα πολιτικά μέτωπα έχουν ήδη σχηματισθεί με σαφήνεια. Όλος ο σοβινισμός και ο σοσιαλφασισμός, σε δημοσιογραφικό και πολιτικό επίπεδο, είναι με τη Χαριτοπούλου. Μέσα στην Επιτροπή Δεοντολογίας την πλειοψηφία στη φασίστρια την έδωσε το ψευτοΚΚΕ και η ΝΔ. Ο Ριζοσπάστης, ο *Ελεύθερος Τύπος* και η *Βραδυνή* είναι αγκαλιασμένοι, όπως γίνεται κάθε φορά τελευταία όταν κρίνονται πολύ σοβαρά ζητήματα. Επικεφαλής βέβαια βρίσκεται πάντα το ψευτοΚΚΕ, που τοποθετήθηκε ωμά με ανακρίνωσή του Μάκη Κοψίδη, του εκπροσώπου του ψευτοΚΚΕ στο Ραδιοτηλεοπτικό λέγοντας:

"Αυτό που τους συμφέρει δεν είναι η αποκατάσταση του Στρατή Σωμερίτη (του πατέρα του Σωμερίτη), αλλά η "αποκατάσταση της Κεντροαριστεράς". Στόχος τους είναι να ξεμπερδέουν με τη Μαλβίνα. Έτσι ζητούν από το ΕΣΡ να πάρει μέτρα, να λογοκρίνει δηλαδή μια πολιτική εκπομπή και μάλιστα πολιτικής σάτιρας. Σε μια τυχόν απόφαση του ΕΣΡ θα ανοίξουν

εξαιρετικά επικίνδυνοι δρόμοι".

Τι απατεώνες που είναι αυτοί οι κνίτες.. Λες και το ζήτημα που κρίνεται εδώ ήταν η τιμή του πατέρα του Σωμερίτη και όχι του ίδιου. Αυτό είναι το μοτίβο όλης της υπεράσπισης της Χαριτοπούλου και της ίδιας. Γι' αυτό δηλώνει μέσα στο Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο ότι τιμάει τον Στρατή Σωμερίτη, αλλά αρνείται αυτό να το πει στην εκπομπή της ή να το πει το Mega. Οι επανορθώσεις αυτών των καθαρμάτων γίνονται στα επιμέρους και γίνονται χαμηλόφωνα, αλλά τις λάσπες τους τις ρίχνουν κατά τόνους στα μέσα της μεγαλύτερης ακροαματικότητας. Όμως στο πολιτικό ζήτημα ο σοσιαλφασιστής έχει δίκιο. Εκείνο που κρίνεται εδώ είναι αν το Ραδιοτηλεοπτικό θα το ελέγχει το μαύρο μέτωπο, που θα μπορεί να λιώνει όποιον δημοσιογράφο ή κανάλι δεν του αρέσει, ή αν θα εξακολουθεί να υπάρχει ακόμα μέσα σε αυτό μια δημοκρατική πλευρά, δηλαδή ένας Σωμερίτης. Η επίθεση του Mega στο Σωμερίτη είναι στην πραγματικότητα μια επιχείρηση εκκαθάρισής του Ραδιοτηλεοπτικού. Από αυτή την άποψη και η ίδια η άνοδος και η σταθεροποίηση της Χαριτοπούλου στο Mega δεν είναι ούτε ένα τυχαίο, ούτε ένα ασημαντό γεγονός. Είναι δείγμα του ότι στο Mega προχωράει η πιο μαύρη γραμμή των μετόχων του, δηλαδή η γραμμή Κόκκαλη. Πραγματικά λοιπόν κρίνονται πολλά από την εξέλιξη της υπόθεσης Σωμερίτη στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας.

Από αυτή την άποψη παρ' όλη τη διαφωνία μας στο θεσμό του Ραδιοτηλεοπτικού και παρὰ την αντίθεσή μας σε κάθε προσφυγή σε αυτό, είμαστε και εδώ στο πλευρό του Σωμερίτη και υπέρ της τιμωρίας του Mega. Γιατί από την απέναντι πλευρά της προσφυγής Σωμερίτη δεν βρίσκονται όσοι είναι αντίθετοι στο θεσμό του Ραδιοτηλεοπτικού, αλλά αυτοί που το έφτιαξαν και που θέλουν να το φασιστικοποιήσουν.

Είμαστε αντίθετοι στο Ραδιοτηλεοπτικό, αλλά όταν γίνεται μια διαπάλη στο εσωτερικό του είμαστε ενάντια στον αντιδραστικό πόλο αυτής της διαπάλης. Καταγγέλουμε γενικά το Mega, αλλά όταν η πιο φασιστική πλευρά μέσα σ' αυτό σηκώνει κεφάλι πρέπει να νικιέται.

Για την επικίνδυνη διαμάχη στη Βεγόρα

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟ-ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ

Η διαμάχη των δύο χωριών της Φλώρινας, Αγίου Παντελεήμονα και Βεγόρας, που έφτασε ως τον ξυλοδαρμό των κατοίκων τους μέσα από μια αντιπαράθεση δύο στρατοπέδων χωρικών είναι μια πολύ άσχημη εξέλιξη.

Πολύ άσχημη και πολύ ανησυχητική, γιατί εδώ μπλέκει η σύγκρουση για την ιδιοκτησία της γης με την εθνική σύγκρουση.

Η υπόθεση δεν είναι περίπλοκη όσο και αν είναι δραματική. Οι δύο γειτονικές κοινότητες Αγ. Παντελεήμονα (Πάτελε στα μακεδονικά) και της Βεγόρας βρίσκονται δίπλα σε μια λίμνη, τη Βεγορίτιδα, της οποίας η στάθμη άρχισε να πέφτει εξ αιτίας της αξιοποίησης των νερών της από τη ΔΕΗ. Με την πτώση της στάθμης αποκαλύφθηκε μια επιφάνεια γύρω στα 3.000 στρέματα. Αυτά τα στρέματα καταπατήθηκαν στην πλειοψηφία τους από τους κατοίκους της Βεγόρας, ενώ βρίσκονταν πιο κοντά στον Αγ. Παντελεήμονα και σ' αυτόν έπρεπε κυρίως να δοθούν. Αυτή η καταπάτηση έγινε με την ενθάρρυνση και καθοδήγηση των οργάνων της διοίκησης της περιοχής, που έχει έδρα τη Φλώρινα.

Η διοίκηση αυτή ήταν για χρόνια και είναι σ' ένα μεγάλο βαθμό ακόμα στα χέρια του ελληνικού σοβινισμού που ξέρει, σχεδόν από ένστικτο, τι πρέπει να κάνει κάθε φορά. Στην προκειμένη περίπτωση ο εγκληματίας σοβινισμός έπρεπε να δώσει τη γη που τη δικαιούσαν το μακεδονοχώρι Πάτελε στο προσφυγοχώρι Βεγόρα. Με αυτό τον τρόπο το παλιό μίσος θα διαφυλασσόταν ακέραιο και θα δυνάμωνε, ενώ και η Βεγόρα θα υιοθετούσε το χειρότερο ελληνικό σοβινισμό για να εξασφαλίσει ένα άνομο υλικό συμφέρον.

Όλοι ξέρουν ότι δεν υπάρχει χειρότερος σοβινισμός από εκείνον που δένεται με το υλικό συμφέρον και μάλιστα με τη μάνα κάθε σοβινισμού, που είναι η ιδιοκτησία γης.

Οι κάτοικοι του Αγ. Παντελεήμονα μακεδόνες, αλλά με κείνον τον πνιγμένο, παράνομο και ανομολόγητο μακεδονισμό που χαρακτηρίζει μια γενιά που πέρασε διά πυρός και σιδήρου, δεν είχαν άλλη δυνατότητα αντίδρασης παρά το νομικό δρόμο, μέσα στα πλαίσια μιας πολιτικής διαμαρτυρίας που κορυφώθηκε με την συμβολική κατάληψη του γραφείου του σοβινιστή τότε Νομάρχη της Φλώρινας. Αυτός ο δρόμος τους δικαίωσε κι όλες από τις αρχές της δεκαετίας. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έβγαλε δίκαιη απόφαση, απόφαση δηλαδή που έδινε τη γη στον Αγ. Παντελεήμονα (όταν λέμε ότι η γη δίνεται στη μια ή στην άλλη κοινότητα εννοούμε ότι δίνεται στους αχτημένους τους).

Όμως αυτό δεν πτόησε με τίποτα τους σοβινιστές που αρνήθηκαν να εκτελέσουν την απόφαση του ανώτατου διοικητικού δικαστηρίου και να χαράξουν τα νέα νόμιμα σύνορα. Αυτή η πράξη της διοίκησης όμως χρειαζόταν μια προηγούμενη υπουργική απόφαση που θα κατοχύρωνε την δικαστική απόφαση. Έτσι για πάνω από μια δεκαετία οι αγρότες της Βεγόρας συνέχισαν να καλλιεργούν την καταπατημένη γη.

Στα τέλη όμως του '97 υπογράφηκε από τον Δρύ και η υπουργική απόφαση. Αυτό ήταν κάτι πολύ σημαντικό. Δεν έμενε λοιπόν παρά να κάνει η διοίκηση τη χάραξη και να επέμβει για την αποκατάσταση των ορίων και τη διανομή της γης.

Στο σημείο αυτό η κοινότητα της Βεγόρας επέμβηκε δικαστικά κατά της εκτέλεσης της απόφασης του Συμβουλίου Επικρατείας.

Τότε η κοινότητα του Αγ. Παντελεήμονα οργάνωσε μια πορεία χωρικών κατοίκων, για να πάει να χαράξει τα σύνορα. Εκεί τους περίμεναν οι αγρότες της Βεγόρας. Και έγιναν οι εκτεταμένες συμπλοκές που κατέληξαν σε τραυματισμό δύο ανθρώπων.

Προηγούμενα σοβινιστές της Βεγόρας είχαν μοιράσει προκήρυξη που ανακήρυσσε τη διένεξη με τον Αγ. Παντελεήμονα σε εθνικού χαρακτήρα και έβαζε ζήτημα υπεράσπισης της ελληνικής γης από τους "σκοπιανούς". Αυτό είναι ένα πολύ βρώμικο φασιστικό κείμενο και δείχνει το πνεύμα που επικρατεί στη Βεγόρα. Αυτή η κατηγορία πάντως για "σκοπιανούς" δημοσιεύτηκε και στον τύπο ακόμα και στην *Ελευθεροτυπία* σε ανταπόκριση από εκεί, δίχως όμως να γίνεται αναφορά σε κατοίκους του Αγ. Παντελεήμονα, αλλά γενικά σε "σκοπιανούς" που θέλουν δημιουργήσουν προβλήματα στην περιοχή.

Μετά από δυο μέρες έγινε σύσκεψη στο Υπ. Οικονομίας στην οποία συμμετείχαν και οι εκπρόσωποι των δύο κοινοτήτων και όπου, όπως έγραψαν οι εφημερίδες, ήρθε συμφωνία όλων των πλευρών για μοίρασμα της επίδικης γης στη μέση.

Ακόμα δεν ξέρουμε λεπτομέρειες γι' αυτή τη ρύθμιση, ούτε αν τελικά θα είναι οριστική.

Για μας υπέρτατο κριτήριο σε τέτοιες περιπτώσεις είναι η ενότητα στους κόλπους του λαού. Εμείς θα χαιρετήσουμε κάθε λύση που θα δώσει στην πλειοψηφία των κατοίκων και των δύο χωριών την αίσθηση ότι το ζήτημα έχει τακτοποιηθεί. Ιδιαίτερα αυτό έχει τεράστια σημασία τώρα που έχει γίνει η ζημιά και άνθρωποι έχουν έρθει στα χέρια.

Εδώ μεγάλη ευθύνη δεν έχει μόνο η κοινότητα της Βεγόρας αλλά και η ηγεσία της κοινότητας του Αγ. Παντελεήμονα που πήρε

την απόφαση να λύσει με αυτοδικαία το ζήτημα, κάνοντας εκστρατεία αχτημένων για κατάληψη γης.

Μα αυτό ήταν πρακτικά κάλεσμα για σύγκρουση λαού με λαό. Αυτό που κάνει η πρόοδος σε τέτοιες περιπτώσεις είναι να στρέψει τα πυρά της στον κοινό εχθρό που είναι ο ελληνικός σοβινισμός στη διοίκηση, ή κάποιιο φασίστας προύχοντες και γαιοκτήμονες στη Βεγόρα και όχι να συγκρουστεί με όλη τη βάση και όλο τον πληθυσμό αυτού του χωριού.

Η ηγεσία της κοινότητας του Αγ. Παντελεήμονα όφειλε να κάνει έντονη πολιτική διαμαρτυρία ενάντια στον κρατικό μηχανισμό και να ζητήσει επίλυση του θέματος και όχι άλλες καθυστερήσεις. Μπορούσε να κάνει πορείες, απεργίες πείνας, συμβολικές καταλήψεις, οτιδήποτε, αλλά όχι δυναμική σύγκρουση με το λαό. Ταυτόχρονα έπρεπε να αναζητήσει διαύλους συνενόησης με τους φτωχούς χωρικούς της Βεγόρας. Να μιλήσει στον κόσμο εκεί, να πείσει και να πάρει υπόψη την πραγματική κατάσταση. Μπορεί το ιστορικό και το νομικό δίκιο να είναι ολόκληρο υπέρ του Αγ. Παντελεήμονα, αλλά το ζωντανό δίκιο του λαού πρέπει να παίρνει υπόψη του πάνω απ' όλα την πραγματική κατάσταση και τα τωρινά υλικά συμφέροντα των ανθρώπων. Αν ένας μικρός ή μεσαίος αγρότης για παράδειγμα καλλιεργεί για 15 χρόνια μια έκταση, που κάποιιο άδικα του την παραχώρησαν σε βάρος κάποιου τρίτου, αυτός έχει φτιάξει ζωτικά συμφέροντα επιβίωσης σ' αυτή τη γη. Όποιος του την πάρει τον σκοτώνει. Μπορεί ακόμα να είναι εύπορος, αλλά να έχει επενδύσει στη γη. Σε τέτοιες περιπτώσεις το σωστό αίτημα του αδικημένου τρίτου, εδώ των κατοίκων του Πάτελε, είναι κατά τη γνώμη μας να δοθεί αποζημίωση από το κράτος στους καλλιεργητές αυτούς, ή να τους δοθεί αλλού γη. Ή όπου να γίνουν όλα αυτά να τους μείνει η γη και να αποζημιωθούν οι κάτοικοι του Πάτελε που την έχασαν. Υπάρχουν χιλιάδες λύσεις που μπορούν να ενώσουν το λαό ενάντια στην αντίδραση. Αυτοί οι τρόποι πρέπει να εξαντληθούν πριν φτάσει κανείς σε οποιαδήποτε βία ή αναμέτρηση.

Αυτό που έκανε τελικά η ηγεσία του Αγ. Παντελεήμονα ήταν νερό στο μύλο του ελληνικού σοβινισμού, ειδικά στους σοβινιστές της Βεγόρας αλλά και ένα προηγούμενο διάσπασης που θα μπορούσε να γίνει χρήσιμο μελλοντικά και στο μακεδονικό σοβινισμό.

Χαρακτηριστικό άλλωστε του καιροσκοπισμού αυτής της στάσης είναι ότι οι επικεφαλής του "στρατού" του Αγ. Παντελεήμονα Μακεδόνες, κρατούσαν ελληνικές σημαίες, ήταν δηλαδή άν-

θρωποι που πάλι βάζουν μπροστά τον ελληνικό εθνικισμό για να πάρουν γη.

Είμαστε πεισμένοι ότι οι δημοκράτες Μακεδόνες που έχουν πολεμήσει τον ελληνικό σοβινισμό θα απέφευγαν πάσει θυσία μια αντιπαράθεση με τον ελληνικό πληθυσμό της Φλώρινας. Αντίθετα αποδειχνεται ότι αυτοί οι Μακεδόνες, που καιροσκοπικά στεγάζονται μέσα στα αστικά εθνικιστικά κόμματα και έχουν ανατραφεί σ' αυτό το σάπιο πελατειακό σύστημα, είναι έτοιμοι για κάθε τυχοδιωκτισμό και για κάθε "πλάγια" χρήση του "εθνικού" για να ενδώσουν τους καθαρά συμφεροντολογικούς τους σκοπούς.

Είμαστε της άποψης ότι πρέπει δραστήρια οι έλληνες και οι εθνικά μακεδόνες δημοκράτες να κλείσουν όσο γίνεται πιο γρήγορα και κυρίως πιο τέλεια το ρήγμα που άνοιξε στον αποξηραμένο πυθμένα της Βεγόρας, πριν μετατραπεί σε ανοιχτή πληγή εθνικής αντιπαράθεσης. Η Φλώρινα και η Κομοτηνή πρέπει να γίνουν τα κέ-

ντρα της εθνικής συνύπαρξης στην Ελλάδα, τα αληθινά εργαστήρια μέσα από τα οποία θα ξεκινήσει η πολιτικοϊδεολογική συντριβή στην πράξη κυρία του ελληνικού σοβινισμού, αλλά και του εθνικισμού των καταπιεσμένων εθνικά Μακεδόνων και Τούρκων.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την ανακοίνωση που έκδοσε αμέσως μετά τα επεισόδια το Ουράνιο Τόξο και τη μοίρασε σε προκήρυξη στη Φλώρινα. Η γραμμή που ρίχνει είναι πολύ σωστή και από ό,τι μας είπαν οι συναγωνιστές του Ουράνιου Τόξου, η ανακοίνωση πάγωσε και εξέπληξε τους σοβινιστές που είχαν αρχίσει να διαδίδουν ότι πίσω από την πορεία του Αγ. Παντελεήμονα ήταν το Ουράνιο Τόξο.

Αποδεικνύεται από την ανακοίνωση ότι το Ουράνιο Τόξο δεν θα ακολουθούσε ποτέ μια τέτοια τακτική αλλά μια τακτική που ενώνει τους πληθυσμούς ανεξάρτητα από εθνικότητα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ"

«Φλώρινα 17/2/98

Με αφορμή το γεγονός της διαμάχης ανάμεσα στις κοινότητες Πάτελε - Άγιος Παντελεήμονας και Βεγόρα το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ υπογραμμίζει τα παρακάτω:

Η οικολογική καταστροφή που προήλθε από την αλόγιστη άντληση των νερών της λίμνης

Βεγορίτιδα από τη ΔΕΗ συνετέλεσε στο να αποκαλυφθούν καλλιεργήσιμες εκτάσεις για τις οποίες ερίζουν οι δύο κοινότητες.

Αυτό είναι το τυπικό μέρος της υπόθεσης. Η ουσία του ζητήματος οφείλεται στην πολιτική του ελληνικού κράτους που εφαρμόζει και εφαρμόζει στην περιοχή της Μακεδονίας. Η Ελληνική πολιτεία

στο ζήτημα της ιδιοκτησίας της γης εφαρμόσε αποικιοκρατική πολιτική συντελώντας τα μέγιστα στη δημιουργία κλίματος αντιπαράθεσης ανάμεσα στους προσφυγικούς πληθυσμούς οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στο χώρο αυτό με την ανταλλαγή των πληθυσμών μετά το 1922, και τους γηγενείς πληθυσμούς. Συγκεκριμένα δεν προχώρησε μέσα από ένα πρόγραμμα αγροτικής μεταρρύθμισης σε δίκαιη αναδιανομή της γης των τσιφλικιών τόσο στους δικαιούχους όσο και στους πρόσφυγες, παρά εφαρμόσε το μέτρο της ανταλλαξιμότητας των περιουσιών ανάμεσα σε χριστιανούς και μουσουλμάνους πρόσφυγες. Με την πολιτική αυτή η εύφορη καλλιεργήσιμη γη (τσιφλίκια) περιήλθε κατά το μεγαλύτερο μέρος της στους προσφυγικούς πληθυσμούς. Παράλληλα δεν αναγνώρισε την κυριότητα σε ιδιοκτησίες Μακεδόνων έπειτα από αγοραπωλησίες με την τότε Τουρκική διοίκηση μη παρέχοντας τίτλους κυριότητας στους δικαιούχους εξαναγκάζοντας τους ουσιαστικά να αγοράζουν δύο φορές τη γη τους.

Αποτέλεσμα της αδικίας αυτής ήταν να δημιουργηθεί κλίμα χρόνιας αντιπαλότητας ανάμεσα σε "πρόσφυγες" και "ντόπιους" επειδή ο Μακεδόνας εργάτης της γης έβλεπε και βλέπει τον πρόσφυγα ως τον ευνοημένο της πολιτείας.

Στην αντιπαλότητα αυτή ηθελημένα συνέβαλε η πολιτεία και με άλλα μετρα διακρίσεων σε βάρος των γηγενών Μακεδονικών πληθυσμών με σκοπό τη δημογραφική αλλοίωση των περιοχών Μακεδονίας - Θράκης και την αφομίωσή των πληθυσμών τους στα πλαίσια της γενικότερης λανθασμένης, απάνθρωπης και εξακολούθημης πολιτικής για εθνική ομογενοποίηση του Ελληνικού κράτους.

συνέχεια στη σελ. 10

Το κάψιμο των γραφείων της "Χρ. Αυγής"

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΝΑΖΙ

Το κάψιμο των γραφείων της ναζιστικής "Χρυσής Αυγής" στον Πειραιά στις 4/2 αποτελεί μια προβοκάτσια, ανεξάρτητα απ' το χαρακτήρα των δραστών. Γιατί καλύπτει τη βία της χιτλερικής συμμορίας, εμποδίζοντας την αποκάλυψη των προστατών της μέσα στην αστική τάξη, τα πολιτικά κόμματα και την αστυνομία.

Αυτό το χτύπημα στους ναζί ήρθε την πιο κατάλληλη στιγμή. Τη στιγμή ακριβώς που με τη δολοφονική επίθεση στον Α. Καλοφωλιά απ' τους Χρυσάυγιτες στις 24/1 μπήκε πλατιά στο λαό ότι η αστυνομία προστατεύει τους ναζιστές μια που δεν αξιοποίησε τους δεκάδες μάρτυρες του τραμπουκισμού στο κέντρο της Αθήνας και τους εξασφάλισε την ατιμωρήσια. Για πρώτη, ίσως φορά τόσες πολλές εφημερίδες (*Ελευθεροτυπία, Νέα, Εξουσία, Αυριανή*) έβγαλαν στο φως αυτή την κρυμμένη αλήθεια. Τη βία των ναζιστών και τη νόμιμη κάλυψη της

απ' το κράτος και τις διοικητικές αρχές. Ο απόηχος αυτού του γεγονότος όσο περνούσε ο καιρός, τόσο δυνάμωνε. Η φωτιά ήρθε να συσκοτίσει το σκάνδαλο της νόμιμης ύπαρξης των ναζιστών στην Ελλάδα. Όταν μάλιστα η λεγόμενη "επαναστατική φράξια Unabomber" με προκήρυξη της στην *Ελευθεροτυπία*, ανέλαβε την ευθύνη. Το ζήτημα πήρε ακριβώς τη διάσταση που έπρεπε για να ελαφρύνει τη θέση της ναζιστικής συμμορίας. Το ίδιο το περιεχόμενο αυτής της προκήρυξης μιλάει για έναν αντικαπιταλισμό χιτλερικού τύπου και συμπίπτει με ολόκληρη την ιδεολογική γραμμή του ναζισμού σήμερα, ενώ είναι εξαιρετικά ευγενικό για τους ίδιους τους ναζιστές. Αυτό είναι μια σύμπτωση. Η δεύτερη σύμπτωση είναι ότι εδώ και λίγο καιρό, πολύ λίγο πριν το κάψιμο η εφημερίδα *Χρ. Αυγή* κουβαλάει πάνω απ' τον τίτλο της, το λογότυπο "*Η πίστη είναι πιο δυνατή απ' τη φωτιά*".

Αυτά είναι γεγονότα που μπορεί κανείς να τα αποδώσει σε σπάνιες συμπτώσεις αλλά παραμένουν σαν τέτοια. Σε κάθε περίπτωση όμως, η βία που γίνεται στο όνομα της επανάστασης, του λαού και μέσα στο σκοτάδι είναι πραξικοπηματισμός γιατί δεν επιτρέπει στον ίδιο το λαό να ξεκαθαρίσει τα ζητήματα, να οπλιστεί με τη γνώση των εχθρών του και να συσπειρωθεί απέναντί τους.

Αυτή η συσπείρωση ενάντια στους ναζιστές δεν θ' αργήσει να έρθει. Γιατί οι ίδιοι αποτελούν ένα δάσκαλο απ' την ανάποδη κι επειδή ο λαός μας δεν αγαπάει τον χιτλερισμό. Ο ίδιος ο Μιχαολιάκος τόνισε στην εκπομπή του στο τηλεοπτικό κανάλι ΤΗΛΕΤΩΡΑ, 6/2 ότι: "*Το πεζοδρόμιο της Αθήνας πρέπει να γίνει υποχείριο της Χρυσής Αυγής*".

Κάποια στιγμή αυτό το υποκείμενο θα καταλάβει ότι το πεζοδρόμιο της Αθήνας θα συντρίψει τη "Χρ. Αυγή".

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΛΙΜΑΚΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

νείς να πει ότι η πιο χαρακτηριστική αλλά και θριαμβευτική στιγμή της επίσκεψης Πριμακόφ στην Ελλάδα ήταν αυτή στην οποία ο Πριμακόφ και ο Πάγκαλος καθισμένοι δίπλα - δίπλα στο ελληνικό υπουργείο εξωτερικών τηλεφώνουσαν στο Γάλλο υπουργό εξωτερικών για την κρίση στο Ιράκ.

Θα πρέπει να ήταν μια μεγάλη στιγμή ανακούφισης για τον Πάγκαλο.

Για πρώτη φορά η ελληνική διπλωματία δεν ήταν υποχρεωμένη να κρύβει από τη Δύση το ταπεινό της βίτσιο, δηλαδή τη δουλική της λατρεία στη νεοσαρική Ρωσία. Ευτυχισμένος ο Πάγκαλος, που τόσο άσχημα λίγο πριν κατσάδιαζε τον Τζεμ για το λουκουμάκι του, μπορούσε να καταπιεί δίχως πια να ντρέπεται, ούτε να φοβάται, το γιγαντιαίο ρώσικο λουκούμι που του πρόσφερε ο Πριμακόφ. Το τηλεφώνημα του Πάγκαλου στο Γάλλο ομόλογό του Βεντρίν από την Αθήνα στο πλευρό του Πριμακόφ, είναι επίσης συμβολικός θρίαμβος μιας κομπλεξικής θρασυδειλής αστικής τάξης που προκαλεί τις ΗΠΑ μόνο όταν έχει δίπλα της μια ολόκληρη υπερδύναμη και τη μισή Ευρώπη. Από δω και μπρος η ελληνική διπλωματία και η Ελλάδα γενικότερα θα εμφανίζονται στη διεθνή σκηνή σαν ένας καλοντυμένος λιμοκοντόρος στην υπηρεσία του Ρώσου Αλ Καπόνε.

Η προβοκατόρική επίθεση του Κλίντον στο Ιράκ προσφέρει στη Ρωσία και τα τσιράκια της την εξής μεγάλη υπηρεσία: τους προσφέρει το πλατύτερο διεθνές πολιτικό μέτωπο πίσω από το οποίο κρύβουν τη δική τους επιθετική στρατηγική.

Μέσα λοιπόν σε αυτή τη γιορταστική ατμόσφαιρα το νέο αφεντικό του ελληνικού υποϊμπεριαλισμού, το χειρότερο από όλα, αφού είναι χιτλερικό, επιθεώρησε το στρατό του και τα βασικά εργαλεία του.

Πήγε λοιπόν στον Άθω, όπου επιθεώρησε το μεσαιωνικό ιδεολογικό του οπλοστάσιο και τον πιο καθυστερημένο και αντιδραστικό από όλους τους εν δυνάμει στρατούς του, δηλαδή τους καλόγερους, και επιθεώρησε και το βασικό οικονομικό του εργαλείο: την εταιρεία Προμηθέας που έχει αναλάβει (μέσω του κομπραδόρου Κοπελούζου) να εξαρτήσει κατ' αρχήν ενεργειακά την Ελλάδα από μια ρώσικη βάνα και ύστερα μέσω Ελλάδας να εξαρτήσει όλα τα Βαλκάνια από την ίδια βάνα. Όπως γράφει η *Ελευθεροτυπία* στις 17 Φλεβάρη ο Πριμακόφ "*άφησε σαφώς να εννοηθεί ότι η "Προμηθέας Γκαζ"* θα είναι ο φορέας μέ-

σω του οποίου τα ρώσικα συμφέροντα και κυρίως η εταιρεία φυσικού αερίου "Γκάζπρον" θα επιδιώξει την ανάληψη οικονομικών πρωτοβουλιών στην Ελλάδα και την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων".

Προηγούμενα η υφιστάμενη του πρεσβευτή της Ρωσίας στην Αθήνα, Ματβιένκο, είχε κάνει δύο αξιοπρόσεκτες κινήσεις δείχνοντας το στυλ της νέας εποχής.

Η μία κίνηση είναι ότι συναντήθηκε με τον υφιστάμενό της Ν. Κωνσταντόπουλο τον πιο "ρώσο" από όλους τους πολιτικούς αρχηγούς της χώρας, που καθόλου τυχαία τον χαρακτήρισε τον "*δημοφιλέστερο έλληνα πολιτικό*", ενώ πάλι καθόλου τυχαία διαπίστωναν και οι δυο τους ότι οι δύο χώρες "*πέρα από τους ιστορικούς και πολιτιστικούς δεσμούς που τις συνδέουν, έχουν και κοινά στρατηγικά συμφέροντα στην παραεξείνια περιοχή, τα Βαλκάνια, τη Μεσόγειο, και την Κύπρο*" (*Ελευθεροτυπία* 14-2-98). Τέτοιες συμπτώσεις βέβαια δεν είναι καινούργιες για τον Κωνσταντόπουλο. Ήταν ο προηγούμενος ρώσος πρεσβευτής Νικολαγιένκο που είχε πρώτος διαπιστώσει την "*απόλυτη ταύτιση*" της Ρωσίας με τον ΣΥΝ.

Η άλλη κίνηση της κυρίας Μακριγιένκο είναι ότι διάλεξε να δώσει αποκλειστική συνέντευξη με κύριο θέμα τους S-300 σε μία και μόνη αξιοσέβαστη εφημερίδα, τη φασιστική *Ελευθέρη Ώρα*, που παράρτημά της είναι το Τηλετώρα.

Πόσο αποκαλυπτικά είναι όλα αυτά. Πόσο συμπληρωματικά και αλληλένδετα τα δύο πρόσωπα της Ρωσίας: το δημοφιλέστατο πρόσωπο του Κωνσταντόπουλου και το απεχθέστατο του Μιχαολιάκου.

Όσο και να προσπαθούν οι πράχτορες της Μόσχας να διαχωρίζουν τη μία μορφή τους από την άλλη, η ζωή και οι εξελίξεις θα τις ενώνουν. Η αληθινή σύγχρονη Ρωσία είναι ο ναζισμός. Οι Πάγκαλοι και οι Τσοχατζόπουλοι που την αγκαλιάζουν, όπως και οι πράχτορες Κωνσταντόπουλος και Παπαρήγα που την υπηρετούν θα επιταχύνουν στο πολιτικό, ιδεολογικό και οικονομικό επίπεδο την ανάδειξη του μαύρου προσώπου της Ρωσίας, του αληθινού της προσώπου.

Απέναντι σε αυτό θα οικοδομηθεί το μέτωπο της δημοκρατίας, της εθνικής ανεξαρτησίας και της ανάπτυξης. Το ζήτημα είναι να εμφανίζεται η Ρωσία στο προσκήνιο και να μην κρύβεται στο σκοτάδι. Η επίσκεψη τώρα του Πριμακόφ και μευθαύριο του Τσερνομίρντιν θα βάζει όλο και περισσότερο κόσμο σε σκέψη.

Μια εκδήλωση στο κέντρο Σοσιαλιστικών Μελετών ομιλία του σ. Ζαφειρόπουλου

Στις 2 του Φλεβάρη μίλησε στην αίθουσα του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών μετά από κάλεσμα του Κέντρου ο γραμματέας της Κ.Ε της ΟΑΚΚΕ Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Το θέμα της ομιλίας είχε τον πολύ γενικό τίτλο "Η ελληνική πραγματικότητα". Όμως οι διοργανωτές της εκδήλωσης ήθελαν μέσα από αυτή να δώσουν στο κοινό που παρακολουθεί τις εκδηλώσεις του Κέντρου, μια όσο γίνεται πιο σφαιρική αλλά και χειροπιαστή εικόνα για την πολιτική και την ιδεολογική φυσιογνωμία της ΟΑΚΚΕ.

Το Κέντρο Σοσιαλιστικών Μελετών εκπροσωπεί έναν ευρύ κύκλο αριστερών δημοκρατών που από πολιτική άποψη έχουν δεσμούς κυρίως με το ΚΟΔΗΣΟ. Αυτός ο πολιτικός χώρος δεν μπόρεσε να εκφραστεί ως τα τώρα ουσιαστικά ούτε μέσα από το ΠΑΣΟΚ, ούτε από τον ΣΥΝ, και διάλεξε το δρόμο της δημιουργίας κατ' αρχήν ενός φόρουμ όπου θα μπορούσαν να παρουσιαστούν και να ζυμωθούν θέσεις ενός ευρύτερου αριστερού χώρου. Το

Κέντρο εκδίδει μια εφημερίδα που λέγεται *Εφημερίδα του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μελετών* και διοργανώνει συχνά εκδηλώσεις που έχουν το χαρακτήρα μιας κεντρικής ομιλίας που την ακολουθεί συζήτηση. Η θεματολογία είναι πολύ πλατειά και οι ομιλητές είναι συνήθως γνωστά πολιτικά στελέχη, έγκυροι πολιτικοί και οικονομικοί σχολιαστές, ιστορικοί κ.λπ.

Το κάλεσμα που έγινε στην ΟΑΚΚΕ για να μιλήσει για την πολιτική κατάσταση και για τον εαυτό της, είναι δείγμα των απροσδόκητων για πολλούς διεξάγονται μέσα στους κύκλους της προοδευτικής και δημοκρατικής διανόησης. Από την άλλη φανερώνει το αυξανόμενο ενδιαφέρον που προκαλούν στους πιο ανήσυχους και οξυδερκείς πολιτικούς εκπροσώπους αυτών των κύκλων, οι θέσεις της ΟΑΚΚΕ.

Ασφαλώς τέτοιου είδους αναζητήσεις δεν έχουν τελικά καθόλου ακαδημαϊκό χαρακτήρα και ανησυχούν πολύ εκεί-

νους που μισούν την ΟΑΚΚΕ και θέλουν να την κρατήσουν στο πολιτικό περιθώριο φτιάχνοντας γύρω της μια "υγειονομική ζώνη". Εξέπληξε λοιπόν αρκετά τους οικοδεσπότες της εκδήλωσης (αλλά καθόλου εμάς) το γεγονός ότι, εκτός από την εφημερίδα *Εστία*, καμμία από τις καθημερινές εφημερίδες που πάντα δημοσιεύουν τις αναγγελίες που κάνει το "Κέντρο" για τις εκδηλώσεις του, δεν δημοσίευσε λέξη για τη συγκεκριμένη εκδήλωση. Από τις βδομαδιατίκες ανακοίνωσε την εκδήλωση μόνο η *Εποχή*.

Αυτό το γεγονός επηρέασε τη μαζικότητα της εκδήλωσης, αλλά καθόλου το ενδιαφέρον της, τη ζωντάνια της συζήτησης που ακολούθησε και την ευνοϊκή υποδοχή που συνάντησε η γενική παρουσίαση των θέσεων της ΟΑΚΚΕ. Στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας θα δημοσιεύσουμε την τοποθέτηση του Δροσόπουλου εκ μέρους του Κέντρου και την εισήγηση του σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου σ' αυτή την εκδήλωση.

ΙΡΑΚ

ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ο ρωσοκινέζικος χιτῆερικός άξονας δυναμώνει τις θέσεις του στον τρίτο κόσμο

Τελικά ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χώνεται όλο και πιο βαθιά μέσα στη λάσπη στην οποία τον σπρώχνει η φύση του και ο προβοκάτορας αρχηγός του. Μέχρι αυτή τη στιγμή η υπόθεση τραβάει όπως την θέλει η Μόσχα και ο φίλος της Κλίντον.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι απομονωμένος σε όλον ανεξαιρέτα τον αραβικό κόσμο, αφού δεν βρήκε ούτε ένα κομμάτι γη να πατήσει το στρατό του, έχει εναντίον του τη μισή Ευρώπη, ενώ η υπόλοιπη μισή τον ακολουθεί μόνο στη βάση της υποχρέωσης που έχει στον προστάτη της. Αυτή η απομόνωση εκφράζεται και σε διπλωματικό επίπεδο. Οι ΗΠΑ έχουν γίνει μειοψηφία ανάμεσα στα σταθερά μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, αφού η Γαλλία συνεργάζεται με τον ρωσοκινέζικο σοσιαλφασιστικό άξονα. Αυτός ο άξονας για πρώτη φορά εμφανίζεται σαν ο ισχυ-

ρότερος παγκόσμιος πόλος πολιτικής ισχύος και σαν τέτοιος είναι που απορροφάει ή ταλαντεύει τους ενδιάμεσους. Ουσιαστικά δεν πρόκειται μόνο για την απώλεια της Γαλλίας. Στη διάρκεια της διεκδυσίας με τη Ρωσία (και όχι βέβαια με τον Σαντάμ που πρακτικά έχει γίνει ένα παιχνιδάκι στα χέρια της Μόσχας), οι ΗΠΑ έχουν δεχτεί πλήγμα και από την Αγγλία. Αυτό έχει φανεί λιγότερο, αλλά ο αληθινός κίνδυνος πανωλεθρίας για τις ΗΠΑ έρχεται από το ταξίδι του Ανάν στον Σαντάμ. Αλλά αυτό το ταξίδι γίνεται επειδή ακόμα και η Αγγλία συμφώνησε σ' ένα γαλλικό σχέδιο που προβλέπει κάποια ενδιάμεση λύση για την επιθεώρηση των όπλων, λύση που θα επιδιώξει ο Ανάν.

Οι ΗΠΑ υπέκυψαν στη μεσολάβηση Ανάν εγκαταλείποντας τη μόνη ασφαλή θέση που είχαν ως τώρα. Και αυτή η θέση ήταν

ότι οι επιθεωρήσεις θα γίνουν από την UNSCOM, με τη σύνθεση που υπάρχει και στα μέρη και στο χρόνο που αυτή θέλει να επιθεωρήσει. Από την ώρα που αυτή η θέση ελαστικοποιήθηκε και μάλιστα από τη στιγμή που φτιάχτηκε μια άλλη επιτροπή που θα χαρτογραφήσει τα παλάτια του Σαντάμ, η UNSCOM και η αμερικάνικη θέση είναι πληγωμένες κατάκαρδα. Η στρατιωτική υπερδύναμη έχει μετατραπεί σ' ένα διπλωματικό κλωτσοσκούφι, καταδικασμένο σε μεγαλύτερες υποχωρήσεις. Όσο δε περισσότερες υποχωρήσεις κάνει μία τέτοια υπερδύναμη, τόσο πιο πολύ ξεθαρρεύουν οι εχθροί της και οι προστατευόμενοι. Ήδη οι κνίτες της Ιταλίας βγάλανε γλώσσα και σκοπεύουν να μην της δώσουν βάσεις. Αφήνουμε τους δικούς μας τσάτσους του Κρεμλίνου που σε μια τέτοια ατμόσφαιρα αποχτούν μια σπάνια γενναιότητα.

Ανοι αμερικάνοι τολμήσουν τελικά να χτυπήσουν η διπλωματική τους ήττα θα είναι τέλεια, όσο τέλειος θα είναι και ο ρώσικος θρίαμβος. Στην ουσία ο νεοχιτῆερικός άξονας Μόσχας-Πεκίνου θα απέχει λίγα βήματα από τον έλεγχο του πετρελαίου του Κόλπου τουλάχιστον στο διπλωματικό επίπεδο.

Έχουμε ξαναγράψει πως το χτύπημα του φασίστα Σαντάμ δεν έχει κανένα απολύτως νόημα όταν δεν είναι συντριπτικό. Αλλά ένα συντριπτικό χτύπημα είναι δυνατό μόνο αν οι ίδιοι οι γείτονες του Σαντάμ θέλουν να τον συντρίψουν. Αλλά αυτοί δεν θέλουν. Και δεν θέλουν γιατί ξέρουν, ότι δεν είναι ο ιρακινός φασισμός ο μεγαλύτερος εχθρός του αραβικού κόσμου. Ξέρουν ότι ο ιρακινός φασισμός είναι ένας μεσαίος τραμπούκος και δεν έχουν λόγο να πάνε με τις ΗΠΑ που είναι διατεθειμένες να του δώσουν μόνο έ-

να χτύπημα που δεν θα τον συντρίψει αλλά θα τον εξαγριώσει και μάλιστα θα τον αγιάσει στα μάτια των αραβικών λαών. Ακόμα οι Άραβες μισούν πολύ τους σιωνιστές που πήραν πάλι την εξουσία στο Ισραήλ και δεν είναι διατεθειμένοι να χτυπάνε μια πλευρά του φασισμού και όχι μια άλλη, επειδή έτσι θέλουν οι ΗΠΑ.

Έτσι η επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράκ είναι εκδήλωση της πιο σιχαμερής και θρυσυδελφής αλαζονίας. Είναι ότι πιο εμετικό. Κι έτσι ο αραβικός κόσμος και ο Τρίτος Κόσμος και η διεθνής κοινή γνώμη στρέφονται όλοι ενάντια στις ΗΠΑ. Και αντικειμενικά όλοι αναγνωρίζουν στη βρωμερή Ρωσία και την Κίνα, τα πιο μεγάλα τέρατα, το ρόλο του επικεφαλής και του θεματοφύλακα της παγκόσμιας ειρήνης. Αυτές είναι οι συνέπειες ενός αδύναμου πολιτικού Τρίτου Κόσμου και μιας επίσης αδύναμης Ευρώπης. Κάνουν αρχηγό τους τον χειρότερο εχθρό τους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ"

συνέχεια από τη σελ. 8

Δυστυχώς ακόμη και σήμερα ακολουθείται η ίδια πολιτική με τους λεγόμενους παλλινωστούς τους οποίους στη μεγάλη τους πλειοψηφία εγκαθιστά η πολιτεία επιλεκτικά στις περιοχές της Μακεδονίας και Θράκης, σύμφωνα με τα πρόσφατα στοιχεία του ομώνυμου Υπουργείου, δημιουργώντας νέες εστίες έντασης. Στην κατεύθυνση αυτή είναι και η εγκύκλιος του υπουργείου Εσωτερικών που στάλθηκε πρόσφατα στους δήμους και τις κοινότητες της Μακεδονίας σε σχέση με το αν υπάρχουν καταγεγραμμένα σήμερα διαθέσιμα χωράφια ή οικήματα με προφανή σκοπό τη διάθεσή τους σε αυτούς, δημιουργώντας ουσιαστικά προϋποθέσεις για διαμάχες όπως η πρόσφατη ανάμεσα στους κατοίκους των παραπάνω χωριών.

Το Ουράνιο Τόξο υπερασπίζεται από θέση αρχής τα δικαιώματα των ξένων οικονομικών μεταναστών που η πείνα και η απελπισία τους έφερε στην Ελλάδα όμως η πολιτική της επιλεκτικής εγκατάστασης εκτός από τα παραπάνω αναφερόμενα συνιστά σήμερα πρόκληση όταν οι εθνικά Μακεδόνες πολιτικοί πρόσφυγες δεν έχουν καν το δικαίωμα της επίσκεψης ή του επαναπατρισμού τους, πόσο μάλλον της πολιτικής και οικονομικής τους αποκατάστασης.

Το Ουράνιο Τόξο καταδικάζει τα εθνικιστικού περιεχομένου συνθήματα τα οποία ενθάρυνε το ελληνικό κράτος με την πολιτική του τα προηγούμενα χρόνια αλλά και σήμερα, με αποτέλεσμα ή οποία εθνική συνείδηση των πολιτών του να γίνεται αντικείμενο αντιπαράθεσης αναγόντας την σε τίτλο τιμής ή ύβρη.

Η εθνική συνείδηση των πολιτών ενός κράτους δεν πρέπει να εξαρτάται από τις σχέσεις εξουσίας ανάμεσα στο κράτος και τον πολίτη ούτε να εκχαράσσεται από κρατικές πολιτικές βίαιης αφομίωσης. Τα λάβαρα και οι σημαίες που επιδείχθηκαν στην αντιπαράθεση των κατοίκων των δύο χωριών με σκοπό την προβολή της εθνικής τους ταυτότητας αποδεικνύουν έλλειψη πολιτικής παιδείας που σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στα ερεθίσματα και πρότυπα που προβάλλει συστηματικά η ελληνική πολιτεία.

Στο ζήτημα της αντιπαράθεσης αναμεσα στα δύο χωριά πιστεύουμε ότι η πολιτεία οφείλει να εφαρμόσει τις αποφάσεις των θεσμικών της οργάνων οι οποίες διακινούν την κοινότητα του Αγ. Παντελεήμονα. Υπεύθυνοι για την εφαρμογή των αποφάσεων είναι και οι τοπικοί φορείς που την εκπροσωπούν και πρώτιστα η νομαρχιακή αυτοδιοίκηση. Είναι γεγονός ότι με την εφαρμογή της απόφασης δημιουργείται κοινωνικό πρόβλημα επειδή θίγονται οι κάτοικοι της Βεγόρας που στις παραπάνω εκτάσεις έχουν αναπτύξει καλλιέργειες επενδύοντας χρήματα. Είναι επίσης γεγονός ότι οι δημόσιες αυτές εκτάσεις καλλιεργούνταν τα προηγούμενα χρόνια με την ανοχή της πολιτείας. Για τους παραπάνω λόγους πιστεύουμε ότι πρέπει και οι αποφάσεις να εφαρμοστούν αλλά και μέτρα να παρθούν για τους θιγόντες καλλιεργητές. Αυτό μπορεί να γίνει είτε με την καταβολή χρηματικών αποζημιώσεων είτε με ειδικές ρυθμίσεις που θα παραχωρούν εκτάσεις σε διαθέσιμες περιοχές χωρίς να δημιουργούνται παρόμοια προβλήματα.

Το Ουράνιο Τόξο θεωρεί πως στην αυγή του 21ου αιώνα ζητήματα γης όταν συνδυάζονται με ρατσιστικές και εθνικιστικές αντιλήψεις αποτελούν επικίνδυνο και εκρηκτικό μείγμα, κοινωνικό πτωχισμό, αποτελώντας τροχοπέδη στην ευρωπαϊκή πορεία της χώρας μας και την ενότητα των πολιτών της.

Καλούμε τους κατοίκους των δύο κοινοτήτων μετά τη διευθέτηση του ζητήματος αλλά και όλους τους συμπολίτες μας να ενθαρρύνουν και να υποστηρίζουν εκδηλώσεις και απόψεις που θα προάγουν το πνεύμα καλής γειτονίας, αλληλεγγύης και φιλίας δείχνοντας με τον τρόπο αυτό τη θέλησή τους για ειρηνική συμβίωση, βάζοντας ταυτόχρονα υποθήκη για τις μελλοντικές γενιές.

ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ»

Σημείωση: Τα ελληνικά τοπωνύμια αναφέρονται στο κείμενο και στη μακεδονική γλώσσα. Όμως δεν διαθέτουμε τους κατάλληλους χαρακτήρες γραμμάτων.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ ΚΑΤΑ ΣΕΒΑΡΝΤΑΝΤΖΕ

Η απόπειρα δολοφονίας ενάντια στον πρόεδρο της Γεωργίας Ε. Σεβαρντάτζε και η έμμεση αλλά ξεκάθαρη καταγγελία του ότι πίσω απ' την απόπειρα κρύβεται η Ρωσία αποτελεί μια θετική εξέλιξη στο χώρο της πρώην ΕΣΣΔ.

Ο Σεβαρντάτζε, πρώην υπουργός εξωτερικών της ΕΣΣΔ επί Γκορμπατσόφ, στάλθηκε στη Γεωργία απ' τους μεγαλορώσους σοβινιστές για να τσακίσει την εθνικοανεξαρτησιακή τάση μέσα στην αστική τάξη που είχε σαν εκπρόσωπο τον Γκαμσαχουρντία, πρόεδρο τότε της Γεωργίας. Ο καγκεμπίτης Σεβαρντάτζε τα κατάφερε με τη βοήθεια της Ρωσίας. Απρόσμενα όμως ο ίδιος πρόδωσε τα αφεντικά του και πέρασε στο στρατόπεδο του γεωργιανού εθνικισμού.

Πρόσφατα η Γεωργία προχώρησε σε δύο συμφωνίες: η πρώτη με το Αζερμπαϊτζάν καθόρισε το λιμάνι του Σούσι στη Μαύρη Θάλασσα ως τερματικό σταθμό ενός απ' τους πολλούς αγωγούς του αζερικού πετρελαίου προς την

αγορά της Δύσης. Η δεύτερη ήταν η υπογραφή διμερούς συμφωνίας με την τουρκία για αγωγό που θα παρέκαμπτε τη Ρωσία.

Η Ρωσία όμως θέλει να ελέγξει τα πετρέλαια της Κασπίας και να βάλει στο χέρι τη στρόφιγγα που θα ελέγχει τη ροή των πετρελαίων προς τη Δύση. Αυτό το σχέδιο αποκλείει την Τουρκία που συγκρούεται με τη Ρωσία και αρνείται την προστασία της ή έστω την ουδετερότητα της. Απ' την άλλη μια τόσο θρασύτατη ενέργεια του Σεβαρντάτζε δεν μπορούσε να μείνει ατιμώρητη, γιατί έτσι θα άνοιγε την όρεξη όλων των Δημοκρατιών που βρίσκονται γύρω απ' την Κασπία και διεκδικούν το μερίδιό τους στα πλούσια κοιτάσματα να συνάψουν συμφωνίες αγνοώντας τη ρώσικη υπερδύναμη.

Ωστόσο, κάθε σφαίρα της Ρωσίας, κάθε αντίθεση που έχει σπείρει στα έθνη και τα κράτη της πρώην ΕΣΣΔ θα γονιμοποιήσουν αναπόφευκτα το μίσος και την οργή ενάντια της. Είναι η πολύτιμη πείρα που προσφέρει ο ιμπεριαλισμός στους καταπιεζόμενους.

